

však zatvrdil.

„Tak hele, vo tomhle nikomu neříkej. To prostě není pravda! Nic takovýho neexistuje! Dovedeš si představit ty zlomyslný kecy? Prostě vo tom pomlč! Prosim tě, příteli! Na kolenou“.

„Ale no jo. Slibuju. I když znáš mě. Nevykecám jenom to, co nevím. A teď mě nech odpočívat“.

Většinu času trávili Nurnští lelkováním a někteří hlavně nadměrným pitím. Zkušeným pijákem byl trpaslík Bolbuch. Jeho spotřeba byla značná. Pil, protože na to byl zvyklý, pil, protože mu to chutnalo, pil na zdraví i na nemoc. Bolbuch pil zkrátka pořád.

„Hele, chlapi. Přemejšlel sem“, nadhodil jedno odpoledne trpaslík, když se část družiny slezla v obyčejné kajutě.

„Co máš?“ zvědavě se zeptal Grendell.

„Tohle“, vytáhl trpaslík omláčenou přilbu.

„Pěkná, ta už něco pamatuje“.

„Jo, to pamatuje, ale taky něco umí. Je magická“.

„Jako kouzelná?! Puč mi jí, já se na ni podívám“, zaškemral Rhak.

„Tobě určitě ne! Budeš si jí prohlížet a přitom jí ze samý zvědavosti zničíš. Nic“.

„No a k čemu teda je?“ zeptal se Kierke.

„Normálně si ji nasadíš. Pak se jako takhle soustředíš“, zašklebil se trpaslík na ukázkou, „A pak seš najednou vo kousek dál, třeba i za skalou nebo...“.

„Nebo...?“.

„Nebo třeba taky za dveřma. Blik, blik a je to“.

„Normální hypáč, nebo-li hyperprostor. Když máš nadání jako já, tak se to můžeš naučit. Poměrně snadná formule. Ty to máš akorát v předmětu. Je to šikovný kouzlo. Může ti třeba zachránit život“, podotkl Sovák.

„Přesně si to řekl. Zachránit život! A víš, co je můj život?“.

„Láska?“, naivně se zeptal Grendell.

„Chlast!“, rozesmál se Dwany Růžička.

„Přesně, Růžo. Uhodil si hlavičkou vo hřebíček“.

„A co z toho teda plyne?“.

„Máme svůj alkohol a máme ho dost, ale mohli bysme mít víc“.

„To by bylo dobré“.

„A já vim, kde na lodi je slušná zásobička“.

„To víme všichni. Přední sklad, co má vod něj klíče Kosatka. A pokud vim, tak ho zamyká. Důkladně...“.

„Jenomže s touhle šikovnou helmičkou sou mu zámky k prdu, že ano?“.

„Bolbuchu, ty seš hlava vovedřená. To se

musí nechat“, rozesmáli se všichni. Plán byl natolik jednoduchý, že jej pochopil i Rhak Thogey.

První loupežnou výpravu uskutečnil Bolbuch ještě tu noc. A pak každou další. Šlo to jako po másle. A Nurnští pili ještě víc. Jediný, komu to neřekli, byl vůdce Zoltar. Měli strach, že by to mohl zatrhnout. Jejich obavy se nakonec naplnily. I když to nakonec dopadlo dobře.

Kosatka si totiž asi po čtrnácti dnech všiml podezřele ubývajících lahví a vše oznámil kapitánovi. Bolen vytušil odkud vítr vane. Svoji posádku nepodezíral, ale v případě Nurnských si nešlo nevšimnout, že jsou většinou pod parou a že bezpochyby minimálně několik z nich disponuje magií. Rozhodl se celou záležitost vyřešit v klidu se Zoltarem Zemikosou.

„Hele, chlapi. Mluvil sem s Bolenem. Prej se ztrácí chlast. Co o tom víte? Jako že víte!“, nasadil vůdce družiny Zoltar přísný výraz, když navštívil své muže.

„A co jako?“.

„Co víme a přitom nevíme?“.

„Cvakni si s náma!“.

„Hernajs! Nechte toho. Táhne to z vás jak z bečky. To si myslíte, že to utajíte?“.

„A není to jedno? Co nám ten tvůj kapitán může?“.

„Potřebujeme snad s nim bejt zadobře. Je to dobrej chlap. Nemůžeme ho provokovat!“.

„My ho neprovokujem. My jenom chlastáme“.

„Prostě to skončí. Moje poslední slovo!“.

„A když ne?“.

„Kurva a dost! Tohle je rozkaz! Přimej rozkaz! Budete si chlastat jenom svoje a na lodní zásoby už ani nehmátnete!“.

„Ale to bysme měli bejt nějak vodškodněný, jako kvůli psychický újmě“.

„Dobře, prostě si můžete vzít něco z těch zásob, co máme na obchodování, ale nepřeženě to. Ať nám taky něco zbyde“, celkem rozumně nakonec ustoupil Zoltar.

„Sláva, ať žije náš vojvoda. Slunce naše jasné!“.

Od té doby se již nikdo lodních zásob ani nedotkl. Proč taky.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 92

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1080 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Země Starého světa * Dopis starostovi *

* V ledovém zajetí - část první *

Motta tohoto čísla

„...Přihlašte se u starosty o vdovskej důchod...“

Starosta Bolbuch oznamuje

Alžbětě Pelíškové úmrtí manžela

„...Vůdce má na nespravedlnosti nárok...“

Haakon Helmggaard

Země Starého světa

Al-Rahem

Smålland

Vláda:

Královská, dědičná. Nicméně král musí být potvrzen na tzv. Sněmu.

Charakteristika:

Královská moc je omezená Sněmem, což je shromáždění urozených mužů a správců jednotlivých oblastí. Záleží tak na síle panovníka a najmocnějších mužů v zemi, jak silná je centrální vláda.

Armáda:

Každý správce, včetně krále, udržuje svoji družinu, se kterou je povinen přijít na pomoc v případě potřeby. Pouze sídelní město Varbrot má svoji domobranu, která je ale fakticky podřízena panovníkovi.

Obyvatelstvo:

V drtivé většině lidé. Na jihu v menší míře trpaslíci, na východě barbari. Na severovýchodě se údajně vyskytují trollové.

Města:

Sídelní město Varbrot. Dále pak menší Brreg, který dominuje zemědělské oblasti a Ostang, přístav, kde kotví většina válečných lodí a je hlavní dopravní tepnou. Jinak se města jako taková nevyskytují.

Zemědělství:

Vzhledem k chladnějšímu prostředí se pěstuje zejména obilí, bandory a houževnaté, nenáročné druhy zeleniny a ovoce. Rozšířen je chov skotu a ovci.

Náboženství:

Všeobecně je rozšířená víra v tzv. Pětici. Ta je tvořena Thyrgem, jehož uctívají zejména vojáci, Gudretem, ochraňovatelem vodních cest a námořníků, Hiasou, Matkou rodinného krbu, poslem Hargottem, jehož mají v oblíbě řemeslníci. Posledním z Pětice je Dugard, k nemuž své zraky upírají zemědělci.

Historie:

Smålland vznikl postupným spojováním lokálních statků jednotlivých pánů, ať už důvodů jejich výbojů nebo postupným spojováním kvůli společným zájmům. Prvním králem byl zvolen Hagord Sekera v roce 845, pod jehož praporem se sjednotila většina správců. Roku 907, za vlády Gurronda Pěsti dosáhl Smålland dnešních hranic, s Varbrotem jako sídelním místem. Je zaznamenáno několik pokusů o rozšíření hranic, zejména směrem na východ, ale bez trvalejšího efektu, neboť tato část země ničím neoplývá. V roce 957, za panování Sillurda Námořníka, přišla krátká, leč krvavá válka s Mubbarathem, kdy se Sillurd pokusil ovládnout mubbarašské pobřeží, ale po počátečním úspěchu byl odražen a donucen uzavřít mír. Současným panovníkem je Udgard (1072-?), syn Hakoonu Barda (1051-1072) a vnuk Udgara Zemědělce (1042-1051), který převzal vládu po svém bratru Jogurovi Málomluvném (1030-1042). Přízviska králů a správců jsou obvykle přidána ke jménu až po smrti dotyčného.

Ledové ostrovy

Charakteristika:

O těchto ostrovech neexistují bližší zprávy. Údajně by se mělo jednat o primitivní společenství kmenů, sídlící na ostrovech sopečného původu, tvořené snad výhradně lidmi. Poloha těchto ostrovů, jakožto i jejich velikost a tvar pocházejí

horkém vývaru. Nic z toho zde ovšem nebylo. Jeho oděv kysele páchl a na hlavu se mu očividně vydělal nějaký zlomyslný racek.

„Karpen! Dyt' dneska odpolouváme!“, uvědomil si náhle a snažil se zorientovat. Trvalo mu pěkných pár chvil, než našel tu správnou loď.

„No, kde seš? Kde si se bloncal? Málem jsme vodpluli bez tebe“, káráv ho uvítal vůdce. Jorchen po něm šlehl pohledem. Samozřejmě! Zoltara hlava nebolela! Aby ho Draplák spral! A ke všemu ještě přeháněl. Část posádky také teprve dorážela na loď a někteří v podobném stavu jako on.

„Vlez mi na hrb, jdu si lehnout!“.

„Za chvíli je nástup! Žádný!“.

Jorchen mávl rukou a vůdce přestal vnímat. Vpotácel se do kajuty a zalehl na zem do kouta. Málem přitom vrazil do neviditelného homunkula.

Šestnáctého dne měsíce travna roku 1073 loď Gwendarronské Zeměpisné společnosti Karpen opustila nurnský přístav. Vál příznivý vítr a loď zamiřila na sever. V dáli mizel Nurn a nikdo z přítomných ani nepomyslel na to, že se budou vracet až za hodně dlouho.

Okolo poledního byl svolán nástup. Nurnští tak měli možnost konečně se seznámit s celou posádkou. Znali kapitána Bolena a kormidelníka Kracha. Nešlo si nevšimnout věčně povykujícího bocmana Kosatky. Někteří již poznali i kuchaře Kahance. Dále zde byli čtyři námořníci. Malomluvný Kazda, starší Parval a mladíček Petrák. Čtvrtým byl zavalitý veliký chlap s jedním okem, který se představil jako Berda. Bylo na něm vidět, že rozumu mnoho nepobral, ale tvářil se přátelsky. A nakonec zde byli dva vojáci. Desátník Krupiš a věčně vzteklý Zářez. Vesměs se jednalo o lidi, jedinými výjimkami byl půlhobit Kahanec a Zářez, který byl půlelf. Rasové složení Nurnské družiny bylo mnohem pestřejší. Dva lidé, tři barbari, jeden trpaslík, dva hobiti a jeden elf. Bolen se Zemikosou se chvíli radili, a pak předstoupil vůdce nurnských před své druhy.

„Takže, támhle to je stožár a na něm je hlídkovej koš. Protože přebíráme část hlídek je nutný abychoom se tam naučili lézt! Kdo začne?!“.

Nikdo se nepřihlásil. Do té výšky se nikomu nechtělo.

„Tak chlapi, přece se nenecháme zahanbit!“.

„Začíná mi bejt nějak šoufl, hejbe se to pode mnou... ta paluba je jak živá“, vykřikl Worrel Sovák a vrhl se k zábradlí, kde strávil několik následujících potupných chvil a nebyl sám. Všem u pobaveně přihlížel i bocman Kosatka.

„Pěkný sráči, ty vaší“, podotkl směrem

k Zemikosovi a dal si záležet, aby jej bylo hodně slyšet.

„Nestarej se...“.

„A to já se zase musím strarat. Jsem bocman a sem za spoustu věcí zodpovědněj. Třeba za to, že je pořád někdo na hlídce“.

„Bude! Někdo na hlídce bude, nemusíš se strachovat“.

A právě v tento okamžik se z podpalubí vypotácel Jorchen, kterému už bylo líp.

„Já to zkusím, já tam vylezu! Aby tady pán viděl, jak leze chlap! Což ovšem neznamená, že tam pak budu ty čtyři hodiny. Uhni, nádhro“, přistoupil hraničník ke stožáru a po provazovém žebříku se začal sunout vzhůru. Zemikosa se na Kosatku ušklíbl. Jorchen zatím stoupal výš a výš. Díval se stále nahoru a neměl pocit, že podniká něco nebezpečného. Dýchal svěží mořský vzduch a liboval si, že bolest hlavy jej již opustila. Zachytil se poslední šprytle a vsoukal se do koše.

„Čumíte, co pánové...“, zahulákal dolů a také se tam podíval. V tu chvíli se mu srdce zastavilo. Ta výška! Ta prokletá výška! A všechno se to nějak houpe! Jorchen se křečovitě chytil oběma rukama a zavřel oči. To nemůže být pravda! Žaludek se mu opět zhoupal a vzápětí si znečistil kazajku jeho obsahem.

„Dobrý, můžeš slýzt“, hulákal na něj Zoltar Zemikosa, „ať si to zkusej i další“.

„Nejde... nejde to...“, sipal hraničník.

„Polez, polez dolu...“.

„Di do prdele... já nemůžu...“, sténal Jorchen, ale dole jej slyšet nebylo.

„No... myslím, že se nám tam nějak zasekl“, ušklíbl se Rhak Thogey, který s chutí jedl nějakou klobásu.

„Jak to můžeš teď jíst? Tobě není blbě?“,

zeptal se ho Dwany Růžička, který byl také zelený v obličejí a to stál na rozdíl od Jorchena na palubě.

„Ne, proč? Chceš kousnout?“.

„Ty máš teda kachni žaludek“.

„Hm, kachnu bych si klidně dal, pěkně mastnou...“.

„Hele chlapi, mám vám vyřidit, že za chvíli se bude podávat jídlo. Ale já teda taky jíst nebudu. Taky je mi nějak špatně“, oznámil všem kuchařův pomocník Hopkal.

„Dobrý, a co bude?“,

utřel si masné prsty do kalhot Thogey.

„Masová polívka, chleba a nějakej sejra. A taky víno. Ale to je dost ředěný. Kahanec mi říkal, že je to normální“.

„Jakej Kakanec, kdo to je?“.

„Můj šéf, kuchař“.

„Ty máš kromě Zemikosy ještě nějakýho šéfa? To máš blbý“.

„Já myslím, že nemám. Sice budu muset

Zemědělství:

Bohatá a úrodná země, zejména co se týče obilovin. Produkce bývá obvykle takového rázu, že se více než polovina úrody vyváží do okolních zemí. Vlandry se tak občas přezdívali Obilníci středu. Daří se i hojně pěstovaným ovocným stromům, zejména jabloni.

Hospodářství:

Hospodářská síla Vlander je postavená na zemědělském exportu a hlavní kupecké stezce. Daří se tak hlavně řemeslníkům jako jsou bednáři, kováři, výrobci pálenek či piva.

Náboženství:

Panuje náboženská svoboda. Je patrný vliv Velké Matky Nifledir z Gwendarronu a ochránce sedláků, Horgona.

Historie:

Historie Vlander šáhá do roku 784, kdy zemi sjednotil Hoorf I. Je považován za zakladatele současné královské dynastie, jenž dnes končí u Arthoora II. Ten vládne od roku 1067, kdy převzal moc smrti svého otce Jospa IV. Vlandry od svého vzniku postupně pohlcovali okolní státečky a lokální panství pomocí silné centrální moci, která je patrná dodnes. Zatímco se tento postup směrem na západ a jih osvědčil, na východě nastaly problémy se suverénním Kalonem. Vzájemné střety vyvrcholili v roce 967 konfliktem, který je dnes označován jako první Rellská válka. Tento střet přinesl do dnešních dnů trvající sérii konfliktů s Kalonem o Rellské panství. Do současnosti se tak dá napočítat na sedm větších konfliktů, byť pouze dva z nich přerostly v oficiální konflikt, v již zmíněném roce 967-971 a pak v letech 1021-1023. Ostatní střety nepřerostly svým charakterem pohraniční bitky. Nutno podotknout, že v posledních letech získávají převahu Vlanderští a to díky ekonomickým tlakům a blokováním obchodních cest vedoucí přes Kalon.

Celý konflikt se veden o sporné dědictví Rellského barona Triana. Po jeho smrti se proti sobě postavili jeho dva synové, dvojčata Firg a Derren. Tohoto sporu využili Vlandry a podpořili nárok Derrena, ač to byl podle závěti Firg, kdo měl zdědit otcovy statky. Dle zkoumání byla tato závět pouhým falzem, jehož se dopustil Trianův bratr Dotel, jenž si přál vidět na baronském stolci Firga. Dnes je již dávno zapomenuto, na čí straně byla pravda a kdo zneužil situace, zda Vladnry nebo Kalon, který chtěl v obavě před Vlanderskými posílit svůj vliv v Rellu. Situace se stala za ta léta mírně řečeno nepřehledná a dlužno říci že současný baron Hyumin Gallen nemá s Trianovou krví nic společného

Kalon

Vláda:

Království.

Charakteristika:

Staré království, jehož historie údajně šáhá do roku 267.

Obyvatelstvo:

V drtivé míře lidé. Na severu nepočetné trpasličí osídlení

Armáda:

Malá, avšak skvěle vybavená a vycvičená. V důsledku častých pohraničních střetů s Vlanderským královstvím je dán důraz na maximální profesionalitu. Nicméně je rozdíl mezi jednotlivými regimenty. Města mají svou stálou posádku

Města:

Klíčovým sídlem je Morena, královské město. Je mohutně opevněná a soustředí se zde veškerá administrativa království.

Zemědělství:

Úrodná oblast s množstvím obilovin a jiných komodit. Proslulý je zejména chmel, který se pěstuje v okolí Harghu a země je také překvapivě známa komerčním pěstováním hub na západě.

Hospodářství:

Vysoce ceněným artiklem jsou kožedělné výrobky. Na severu jsou známé zbrojařské dílny. Ale nejznámějším artiklem je bezesporu pivo. Je poněkud specifické, neboť se hodně používá pšeničný slad. Místní na něj však nedají dopustit

Náboženství:

Nejvíce je rozšířena víra v tzv. Dvojčata. Rhiena, ochránkyně krbu a řemeslníků, a její občas zlomyslný a impulzivní bratr Dragh. Ale v zemi panuje tolerance i k dalším vyznáním, pokud nepůsobí nějaké rozbroje.

Historie:

Kalon svoji historii odvozuje již od roku 267, kdy byla místní společenstva lidí sjednocena jistým Sitre Kalonem. Na základech tohoto sjednocení vzniklo Kalonské panství, jež se postupně přetavilo do království. První spolehlivě dochované zmínky o Kalonu se pak datují do roku 437. Kalon vždy těžil ze svého umístění mezi Hamilkarem, od kterého je oddělen horami a Karwellen, kde pro změnu tvoří přirozenou hranici řeka Bundoran. Úrodné území a dobře bránitelné tak dali vzniknout silnému a nezávislému království. Větší problémy s sebou až přinesl narůst moci na západě, ve Vlandrech, se kterými je Kalon posledních více než sto let v konfliktu který probíhá různou intenzitou a je veden mnohými prostředky. Tento konflikt se týká zejména situací kolem tzv. Rellského panství, které bylo násilně anektováno do Vlander. Poslední dobou to vypadá, že Kalon ztrácí sílu, ale bylo by jistě chybou považovat tento střet za definitivně uzavřený.

Můžu se podívat?“.

„Nel!“.

Tři barbaři v Nurnské družině již dlouho nebyli. Zoltar Zemikosa se prodral k Dornovi a potřásl mu pravicí.

„Koukám, že seš sbalenější. Prej si už sloužil na moři?“.

„Jo“.

„Tak to je dobře. To se vždycky hodí“.

„Asi jo“.

Nurnští zatím přeshlapovali na místě a na lodě se nijak nehrnuli. Na některých družinících byla vidět jistá nervozita, kterou maskovali vtipkovaním. Po chvíli ke všem přistoupil Sirn.

„Takže. Všechno by mělo být připravené. Zatím se ubytujte a hlavně nezapomeňte, že večer vás všechny zvou na poslední pitku před vyplutím. Tak zatím“.

„Rádi přijdem. Tak chlapi, deme!“, zavelel Zoltar všem. I Dornovi. Nurnští popadli torny a pytle a poněkud nejistě, po houpajícím se prkně, přešli na Karpen.

„Kapitáne, hlásím příchod. Osm Nurnskejch plus jeden. Tak se deme ubytovat!“.

„Vítejte na palubě. Takže jak jsem řekl. Tady a tady máte kajuty. Rozdělte si mužstvo a za dvě hodiny je první nástup“.

Vzápětí se ukázala první potíž, jejímž výsledkem byla poněkud pošramocená autorita vůdce. Obě kajuty se od sebe podstatně lišily. Jedna byla menší a umístěná na zádi, naproti kapitánově. Byla poměrně útulná a byly v ní tři prýchy s matracemi a prknem, které mělo sloužit jako zarážka, pokud by nocležníkovi hrozilo vypadnutí. A hlavně zde byla kamna. Byla umístěna v rohu obloženém slídou, která jednak chránila dřevěné obložení a jednak část tepla odrážela zpět do kajuty. Byl zde i malý stůl a tři jednoduchá křesílka. Druhá kajuta byla sice větší, ale poznání skromnější. Ke spaní zde sloužily zavěšené kamaky, které se vždy před den smotaly a daly na stranu, aby nepřekážely. Pak už tu byly jenom truhlice na osobní věci a několik prázdných soudků, které sloužily k sezení.

„Takže já jako velitel jdu do té malý kajuty. To je bez debat. Jsem vůdce“, pomalu řekl Zemikosa a nikdo nic nenamítal. „Se mnou tam půjde Bollbuch...“.

„Půjdu, ale když to bude moc házet, tak si stejně zalezu až ke kýlu k zátěži“, souhlasil trpaslík a nikdo stále nic nenamítal. Teď všichni čekali na toho třetího vyvoleného šťastlivce. Zemikosa si vůbec neuvědomil, že jeho rozhodnutí je očekávanější, než by se mohlo zdát.

„No... tak třeba ty“, ukázal na Dorna.

Mezi Nurnskými to zabzučelo jako když

včelí dělnice vyhazují trubce z úlu.

„Von?“.

„Seš si jistější?“.

„Jasně, že si sem jistější! Vo co jako kráčí?“.

„Dyť to ani není družiník a ty ho strkáš na privilegovaný místo! To snad nemyslíš vážně?!“, ozval se Jorchen, který byl v družině třetí služebně nejstarší.

„Jak jako? To snad určuju já. A jestli ti jde vo to družinictví, tak já vám oznamuju, že tady Darkal Dorn je voď týchle chvíle družiník. Takt!“.

„Jako hned? Bez zásluh?“.

„Jo!“.

„Tak to snad budeme hlasovat, ne?“.

„Tak jo. Klidně“, připustil vůdce hlasování i když vůbec nemusel. V okamžiku kdy vůdce připustí hlasování to znamená, že buďto nechce alibisticky nést odpovědnost za výsledek nebo nemá úplnou autoritu. Výsledek hlasování o přijmutí Darkala Dorna do družiny dopadl patem. Čtyři byli pro a čtyři byli proti. Dorn tomu nasupeně přihlížel.

„Remíza. To sem zvědavej, co budeš dělat?“, ironicky podotkl Jorchen.

„A co bych jako dělal? Sem vůdce a používám práva vůdcovského hlasu, kterej je za dva! Darkal je řádnej člen družiny. Tak to vezměte laskavě na vědomí. A vy ostatní si běžte vybalit do spodní kajuty“.

„Uhni. Zacláníš! Du si sem dát pytel“, vrazil do Jorchena ramenem Darkal a prošel kolem něj do své nové kajuty.

„To je gauner! Ten Zemikosa“, začal nadávat Jorchen, když byl vůdce z dohledu.

„Hm, co nadělaš. Prostě takovej je. A ty bys ho taky nemusel pořádně provokovat“, pronesl Dwany, když zkoumal zavěšený hamak a to, jak taková věc vůbec funguje.

„Ty tomu rozumíš, hobito blbej! Radši si dej pozor, ať v noci moc nechrápeš!“, odsekl mu hraničnick a šel se podívat na palubu.

„Jo, je to těžký. Jeden je v myšlení moc pomalej a druhý zase rychlej. Voboje je pro vzájemný soužití nedobrý“, pokýval hlavou Grendell.

„Se Zemikosou se aspoň někdy dá dohodnout, když zrovna nemá záchvat důležitosti, ale Jorchen to je jiná třída. Ten když se zasekne, tak s ním nic nehne. Je to nebezpečnej fanatik. A ke všemu zamindrákovanéj“, uplivil si na prkennou podlahu Dwany.

„Hele chlapi, já bych si tady ten kout zabral pro svého homunkula“.

„Beze všeho“.

„Mám strach, že až se dostaneme na sever, tak tu bude kapku zima...“.

„Hele, tady je vočazená d'oura a obložení,

„No počkej, počkej! To mi teda vysvětlí. Dyť ty přece si člověk a ne elf. Tak co to plácáš! To si teda jako taky méněcenený?“., otočil se na hraničnicka další barbar v družině, teprve nedávno přijatý, Rhak Thogey.

„Lidi sou lidi. My sme samozřejmě ušlechtilý. Ale ne tak jako elfové. A nejušlechtlejší ze všech ušlechtlejších elfů sou elfové z Trindindolu. To je taková kolébka všech elfů“.

„Aha, no... nějak tomu pořádně nerozumím...“.

„To mě ovšem vůbec nepřekvapuje“, sykl v odpověď Jorchen a dal najevo, že se s Thogeyem už nehodlá nadále bavit.

„Trindindol“, naklonil se k Lipimu Dwany Růžička, „To je spíš taková smradlavá díra, plná nebetýčnejch pitomeců“.

„Myslíš třeba jako Kokrhelov?“.

„No to ne tak úplně, Kokrhelov je spíš směšnější, kdežto Trindindol je děsně tvrděj a nebezpečnej pro cizince. Teda von je nebezpečnej i pro vlastní. Veřejně se tam upaluje a jak ckekně něco, co se nehodí, tak tě hned někdo udá, a pak si to vypiješ. To sem všechno čet“, poučoval hobit hobita.

„Ty umíš číst?“, překvapeně se Dwanyho zeptal Lipi, „To já ne. Ale zase umím docela slušně lámat po skřetím. Táhle Worrela už jsem naučil docela dost. Řek bych, že ho to zajímá“.

„No vono to zase není tak těžký. Nejtěžší je na tom ta výslovnost“, otočil se na oba hobity elf Worrel Sovák, který je zaslechl, olizuje si přitom mastné prsty, „Ale neříkejte to nahlas před Jorchenem, mám pocit, že tuhle nás zaslechl při výuce, a pak mi příšerně dlouho promlouval do duše. Jako, že se to pro elfa nesluší, aby mluvil po skřetím, že mi tudlejc Lipi, jakožto hobit, kazí moje čisté myšlenky a takový ty jeho pomatený řečičky“.

„Ale zase to u něho máš dobrý, ne? Jako, že si elf, tak ti leze do zadku“.

„No to jo, já si nestěžuju. Já sem rád, že do mě nekéruje jako do jinejch. Hlavně teda do hobitů“.

„Mě by stejně zajímalo, co proti nám má? Pokud vim, tak se narodil v Almearu. V zemi bláta a trpaslíků. Tam hobiti nežijou. Tam ten mindrák nemoh získať“.

„Třeba mu někdy nějak hobit namlátíl hubu a teď je zapšklej“.

„Já myslím, že mu vymyli mozek v Trindindolu. Dyť tam sloužil na hranici...“.

„To si řek dobře. Na hranici! Do samotnýho Trindindolu ho ani ty elfové nepustili. Znáš to. Když se napije, tak blábolí něco vo prvním, druhým a jánevím kolikátým pásmu. Já myslím, že ty elfové moc dobře vědět, proč si tam ty hraničnický nepouštět. Ten slavněj hraniční sbor je prej pěkná sebranka hrdlořežů, co se ničeho neštítět. Vražďej

ženský a děcka“, vykládal Růžička dál.

„Ale to sou jenom takový kecy! Já nevěřím, že dělal všechny ty hrozný věci, vo kterejch vobčas vykládá. Všechny ty vozejky, pasti a krvalačny psi smečky“, oponoval hobitovi Worrel Sovák, „Mluví v něj mindrák a chlast. Psst, nebo nás uslyší...“.

„Příteli Sováku, nebav se tady s tou hobití lůzou a radši se se mnou napij“, přitočil se k rozmlouvajícím Jorchen a nabídl elfovi láhev vína.

„A to já se napiju rád. Je sice brzké jaro, ale dneska to peče. Díky, příteli“.

„Hele kde vůbec zůstal Gerllod a Griffin s rodinama a kde je Menhorian? Nějak jsme se v tom davu roztrhali“, rozhlížel se Zoltar Zemikosa. „No nakonec je to jedno. Ale stejně vám povím, že je tu rušno a tak nějak veselo. Třeba já jsem byl minulej tejden na univerzitě. Teda přesně jako v laboratoriu. Mám tam nějaký vědecký povinnosti. Však to víte, že sem jako vědec. No a jdu si to takhle pro nějaký ty lejstra a podkláda a normálně tam je takovej nověj park, tam jak dřív byly takový ty náletový křoviska, taková ta strmá rokla a taky ten altán co se tam chodili muchlovat zamilovaný. No a v tom parku teď pobíhají vochočený jeleni, takový teda jako malý, prej jsou někde z daleka. No a v tý rokli jsou medvědi. Teda jako ještě za železným plotem. Aby neutekli. To dá rozum. A lidi to tam choděj vočumovat, voďej tam děti. Jo, a taky je tam takový docela velký jezírko a v něm jsou labutě a kachny. A normálně tam maj i krteny v kleci. Ale můj Krten je větší a taky poslouchá...“.

„No to mě podrž, takový blbosti! Dovedu si to představit, jak tam ty haranti u toho vriskaj. Zvířata v parku! Kdo to kdy viděl!“.

„Počkej, Jorchene. Vono je to náhodou pěkný. Představ si, že klofneš nějakou elfku, provedeš jí tam, dáte si pak někde dobrý jídlo a pití a pak ji zatáhneš za altán... ten tam pořádně je a nově natřenej“.

„Hele, ty chlíváku! Elfky se neklofaj! Elfky sou vznešený. A upřímně řečeno, já se bojím, že sou tak vznešený, že by ani se mnou žádná nešla. To je totiž proti přírodě, aby se rasy mísily. Na to sou totiž zákony. Teda tady ne, protože tohle je normální kosmopolitní žumpa!“.

„Ááá... jen se nedělej. Já myslím, že by sis klidně s takovou elfkou vrznuł. Jestli chceš, tak tě někdy vezmu do bordelů a elfku ti klidně koupím. Ale možná, že za to někdy budu něco chtít“.

„Brzdí, brzdí... začínáš bejt dost drzej!“.

„Já to tak nemyslel. Se hned nečil. Ale ty bys, Grendelle, šel, ne?“.

„Rád, to jo. Ale já nemám peníze. Mě totiž ráno vokrادلí“.

„To už jsme slyšeli. Já tě pozvu, ale

duševní vypětí tohle sesmolit. Dělal jsi to sám nebo jsi si na to vzal poradce?“

Nastalo rozpačité ticho.

„Jasně, že je prázdněj! Proč by na něm mělo něco bejt?! Mám to všechno v hlavě!“

„Ses posral?!“

„Mám pocit, že už sem ti jednou říkal, aby sis na mě nevodvíral hubu! Jak sem řek, mám to v hlavě!“

„No...?“

„Ticho! Všechno bude!“

„Co... bude?“

„Všechno, všechno bude. Takže Hopkal se teď sebere a dojede do Nurnu. Zajde za Bolenem a za nějakějma vobchodníka a zjistí, kolik toho přesně můžeme mít. Myslím toho zboží na obchodování. Takže zjistí ceny a vytipuje vhodný komodity...“

„Komodity, hňupe...“

„Zjistí vhodný komodity. Tady si vezme ten papír a pěkně to na něj napíše. A až bude znát konečnou cenu, tak já to posoudím, a pak to koupíme. A nebudeme to komplikovat. Každý do toho pak podle svýho uvážení dá svý podíl a zisk se pak bude dělit podle toho podílu. I ztráta. Prostě se to bude řešit individuálně. Nebudeme do toho tahat družinu a nějaký jeby. Prostě každý jak se cejtí a jakýho má vobchodnickýho ducha“.

„Ale já nemám peníze!“, vykřikl Grendell.

„Tak si třeba puč a vůbec projev trochu samostatnýho uvážování, nejsem tvoje matka!“

„Krtena...“

„Nejsem tvoje Kr... ty nesar mě, Jorchene! Ze mě si utahovat nebudeš!“

„Já pučuju. Výhodně“, přihlásil se Bolbuch.

„Takže tohle bychom měli z krku. A teď k tomu vybavení“, nakročil vůdce k Rhaku Thogeyovi a zapíchl mu prst do hrudi, „Vysyp bágl, balvane!“

Barbar poslechl bez jediného zaváhání. Na zemi se tak ocitla podivná směsice věcí, vesměs naprosto neužitečného charakteru.

„Takže takhle ne, chlapi! To bychom nebyli kamarádi! Kde máš teplou houni? Kde máš rukavice? To si krucinál neumiš ani zabalit bágl?! Co je to za bordel?!“, seřval vůdce nešťastníka. Thogey se pro předvedení své autority samozřejmě nevybral náhodou. Moc dobře věděl, že bude snadnou obětí.

„Mě zima nebude, vůdče. Mě ne“, zašklebil se uraženě barbar a začal si sbírat rozházené věci.

„Takže, teď jsme si ukázali, jak vypadá špatný zavazadlo. A teď? Kdopak nám teď ukáže, jak vypadá to dobrý? No?“

„V Zoltarovi se právě probudil duch toho

‘náhodnějdoucího’ vojáka, co kdysi vojel jeho matku“, sykl Bolbuch a všichni se rozchechtali.

„Říkal si něco, Bolbuchu?“

„Nic, vůdče“.

„Takže kdopak to bude?“, brousil pohledem Zoltar z jednoho na druhého.

„Ukáž nám to svoje“, houkl na vůdce Worrel Sovák.

„To samozřejmě můžu, ale nechci. No... prostě teda všichni víte, co a jak. Zařídte se podle toho. A teď rozhod podle vlastního uvážení. A večer zase tady“, rychle skončil inspekci novopečený vůdce.

Většina družiny se vydala do Nurnu, kde se následně věnovala individuálnímu pořizování vybavy, či spíše jejímu doplňování. Lipi Hopkal se skutečně vydal do přístavu za kapitánem Bolenem, přesně jak jej pověřil vůdce. A šel docela rád. Cítil se důležitě a navíc jej obchod na severu lákal. Bolen mu skutečně dal několik užitečných tipů a hlavně mohl Lipi sám posoudit velikost nákladního prostoru, vyčleněnou pro jejich náklad. Celkem spokojeně pak ještě oběhl několik obchodníků a zjistil, co a jak je možné, z doporučených věcí, včas dodat. Všechno si to zapsal na papír a večer se hlásil vůdci v hospodě.

„Takže, pánové“, postavil se hobit na židli, „bylo mi doporučeno nakoupit následující věci. A podotýkám, že všechno je to do odjezdu lodi k dispozici u příslušných obchodníků. Látky, alkohol, možná nějaký obilí, ale to zabírá moc prostoru, kterýho nemáme zase nazbyt. A pozor! To nejzajímavější nakonec. A to sou čepice a klobouky...“

„Cože?!“

„Jak říkám, čepice a klobouky. Z toho alkoholu je prej nejlepší kořalka, víno spíš ne. Asi tolik nehřeje. A látky bych vzal vod každý kvality něco“, doporučil všem hobit Lipi Hopkal. A jeho pečlivý výkon udělal dojem dokonce i na zapříisáhleho rasistu Kierkeho, takže hobitovi nabídl obchodní spolupráci. Obchodu se chtěli zúčastnit i někteří další, především Worrel Sovák, Dwany Růžička a trpaslík Bolbuch.

„Dobře, Hopkale. Takže nějak takhle si představuju dobře vodvedenej úkol. Sami vidíte, že když dostanete správněj rozkaz, tak to jde. Jak říkám. Všechno bude“.

„Já jsem vám chtěl někoho nebo možná spíš něco představit“, záhadně se pousmál elf Worrel Sovák a ustoupil stranou. Za ním stála podivná necelý sáh vysoká postava, od hlavy po paty omotaná fáčem.

„Příteli Sováku z ostrova svobody! To si snad děláš legraci! Další hobit!“, vyjekl hraničník Jorchene.

„Takže vám děkuju, pánové. Musím říct, že díky vám jsou dluhy tady nebožtíka pokrytý a ještě mu zbyde na slušnej pohřeb. A těch pár zlatek, co zbyde, dostane ta jeho holka...“

„Jaká holka? Kurva to je! Poběhlice! Akorát tady chlapům motala hlavu“, ozvalo se z davu, „Já se vsadím, že chrápala i s ním. Dobře, že už zmizela!“

„Pokud se přihlásí do zákonný doby, dostane co jí patří, pani! Na to je zákon!“

„Teda to sem zase utrácel. Hele Zoltare, pomoz mi s těma štěňatama. Dej je sem do pytle. Já je vycvičím na hobity. Budu jim říkat Kierkeho ohaři“.

„Jo, to je dobrý. A třeba taky na kudůky a trpaslíky bys moh. A proč vlastně? Mě pidimuži nevaděj“.

„Protože hobiti škoděj, víme! Dobrý... počekj... ještě ty papíry...“

„Hele Jorchene, a řekneš nám pak, co se tam píše? Že jo? Já sem nechtlí moc šroubovat cenu nahoru, ale zajímalo by mě to“.

„Ale jo, řeknu. Takže koho to zajímá, tak večer v hospodě. Slyšíte všichni! Hobiti můžou přijít taky“, blahoskloně oznámil všem hraničník.

„Tak jo, já si teď prohlídnou to svoje nový obydlí a večer teda U hrocha. Hele a taky nechám zjistit co sou ty červený kamínky v tom šutru, jak jsem koupil. Moc velkou cenu tomu ale nedávám“, zahlaholil Lipi Hopkal a mávl prozatím na rozloučenou.

„Třeba to budou rubíny“, zasníl se Zoltar Zemíkosa.

„No třeba. Hele pse, deme. Ještě ti budu muset vymyslet jméno“, zatáhl Jorchene za vodítko a veliký chundelatý pes skutečně vyrazil se svým novým pánem. Pouze se několikrát smutně otočil na rybářskou chatrč, která teď už patřila Lipimu Hopkalovi.

Nové skutečnosti

Po příchodu do Liscannoru se všichni rozešli. Sraz v hospodě U hrocha byl naplánován až na pozdní večer. Krčmářka Pitková to sice přijala s nelibostí, ale když jí bylo přislíbeno, že se toho ten večer vypije víc než obvykle, dala nakonec souhlas. „Helejdte se, Pamillo. Mám tudlej nějaký štěňata. Mohla byste se mi o ně jako postarat? Já na to moc nejsem. Jako dát jim nějaký maso a tak. U sebe si nechám jenom tady toho velkého“, oslovil hobitku Jorchene Kierke, který bydlel v jednom z pokojů hostince U hrocha.

„Hm, jedno si za to ovšem vezmu. A toho velkého koukejte nahlásit u matky. Bude za to chtít

příplatek. A ještě mi přidejte pár zlatek na mlíko“, rázně mu odpovíděla Pamilla Nórienská, které tou dobou táhlo již na čtyřicet let a byla stále neprovdána. Po tragickém úmrtí jejího snoubence Kutouše Králíka v padesátém devátém zatrpkla a stále pomáhala své matce při vedení hostince. Na hostinci U hrocha byla péče dvou životem omláčených hobitek smutně vidět. V poslední době, ale byla Pamilla občas vidět ve společnosti Zoltara Zemíkosa, který se ale nijak netajil pravým důvodem, proč se o ni zajímá.

„No jo... tady máte. Na večeri se stavím tak za hodinu. Zatím se pudu natáhnout, takže psa si беру na pokoj. Dejte mu aspoň nažrat, když už to platím zlatem. A tenhle prochcanej pytel vod těch štěňat dejte aspoň vyvětrat a uschnout“.

Pamilla pokývala hlavou, otočila se k hraničníkovi tlustým zadkem a odkolébala se ven.

„Hobiti!“, uplivil si Jorchene a vydal se i se psem na pokoj. Tam se natáhl na postel, aniž si sundal boty a vyndal si z chlebníku lejstra, která koupil v rybářské čtvrti v Nurnu. Chvilí si v nich četl, přičemž se snažil přijít na kloub tomu co si to vlastně koupil za hrst zlatých. Nečekal mnoho. Celý svazek byl psán obecnou řečí, takže Jorchene neměl s jeho pochopením žádné potíže, a skládal se z osmi stran.

„Hm, povídačky jakési. No to sem zase vyhodil prachy do kanálu. Ach jo. Tak co, pse? Jak ti budu říkat?“

Mohutný pes, který se dnešního dne ocitl v hraničnickově vlastnictví, smutně zivl a upřel na něj zvědavý pohled.

„Hobodrv... Hobozer... Kierkeho pomsta... Trindindol!“

Pes na hraničníka stále zíral, a ten si uvědomil, že možná nekoupil tak špatně. Zvíře bylo dobře stavěné, mělo v pořádku zuby i chundelatou tmavou srst, která jevila známky pravidelné péče. Rozhodně nebyla nijak zacuchaná a z zakřivené musela poskytovat dobrou ochranu před zimou. Stáří Jorchene odhadl na šest až osm let. Možná, že se ho podaří ochočit a potom běda všem hobitům!

„Á hele, už se začínaj všichni scházet. Tak kdo ještě chybí? Lipi zatím nedorazil z města. Jorchene snad dorazí každou chvíli, když tady bydlí. Héééj, Zoltare, už na tebe čekáme!“ a zakřičel Dwany Růžička, který seděl s Bolbuchem za oprýskaným stolem, plným sklenic a korbliků. Ve dveřích lokálu se zjevila theurgova rozčepýřená zrzavá hlava. Zemíkosa se usmíval a zapínal si kožený pásek, který mu držel kalhoty.

„Dobrý, dobrý, chlapi. Jenom sem si ještě vodsskočil za povinnostma“.

„Ty tvoje povinnosti si dovedu představit. Proč to pořád tajíš, stejně už to všichni vědí“, nadhodil Dwany Růžička.

„A co jako? Hele, co všichni vědí a já

vás představím mému zástupci a bocmanovi“.

„Jasně! Takže chlapi, slyšeli jste tady kapitána. Já s ním ještě něco vyřídím. Sejdeme se za hodinu tý hospodě na rohu. U škeble. Bude porada, tak se moc nevozte“, houkl Zoltar na družiníky.

„Jasně, veliteli“, spíše ironicky odpověděl Bolbuch a s úlevou sešplhal po prkně na molo.

„Člověk si je musí umět vohlídat, trochu jim vobčas přitáhnout řetěz, ale jinak sou to dobrý chlapi, kapitáne“.

„Správně. A támhle je Krach, můj zástupce. Nejlepší navigátor jakýho znám“, ukázal Bolen na postaršího zrzavého muže. „Krachu, pojď sem. Představuju ti velitele Zemikosu. Vede ty vostrý chlapy, co nám přislíbil Sirn“.

„Hm, já jsem Krach. To se eště uvidí, jak sou vostrý“, podal Zemikosovi ruku kormidelník. „No, mličňák. Jak jinak. Služba na moři není žádnej med“.

„Na moři? Tam se my vo nic nestaráme, to je vaše starost“, zašklebil se Zoltar a nasadil světlácký výraz.

„Hm, myslíte? Tak hodně štěstí, budete ho potřebovat, he“.

„Trochu mrzout, že jo? A jestli mě můj nos neklamal, asi že ne, tak sem cejtíl chlast. Pan kormidelník asi chlastá. Že mám pravdu?“.

„Krach může. Znáám ho léta a v jeho případě jsem učinil výjimku. Mimořádnou! Je to dobrej chlap. Ostatně, když jsme u toho, bude potřeba, abyste po nalodění určil některé vaše muže do služeb...“.

„Co? Do jakých služeb?“.

„Na moři spadáte pod moje velení a vzhledem k počtu všech je nezbytně nutné, aby vaše skupina část povinností přebírala. Je nutné, aby se všichni seznámili s životem na moři. Nevíme, co všechno nás může potkat, používal někdo z vás někdy například námořní šípomet?“.

„Jo takhle. To jo. Jasně, absolvujeme cvičný střelby, to je v pohodě“.

„To je ovšem pouze taková trešnička na dortu, musíte se naučit i základy práce s plachtovím...“.

„Jo“.

„...spouštět čluny...“.

„Jo“.

„...temovat trup...“.

„Jo... co to je?“.

„To se pomocí dehtu a koudele ucpávají spáry v trupu...“.

„Tak to nevím, to je dost špinavá práce. To se mejm chlapům líbit asi nebude...“.

„Líbit?! To je prostě nutná věc! Jaký líbit nebo nelíbit? To si jako myslíte, že na pevnině, kde

přebíráte velení vy, nebude posádky Karpenu pracovat?!“.

„Hm... no to je blbost. Ale jo. Jasně. Budou makat!“.

„Takže pak je nezbytné, abyste přebírali polovinu hlídek. Myslím za klidného moře.“

Za špatného počasí nebo v blízkosti pobřeží to radši budeme dělat my“.

„Tam?“.

„Ano, jedna hlídka trvá čtyři hodiny...“.

„My většinou držíme dvouhodinovky...“.

„Na moři jsou jiná pravidla“.

„Hm...“.

„Občas je nezbytné vydrhnout palubu, čistit trup a tak podobně. Nejsme sice válečná loď, kde se takové věci dělají denně, ale taky to patří k životu na Karpenu“.

Tohle se Zoltarovi přestávalo líbit. Moc dobře znal své kumpány a už slyšel všechno to odmítání a držkování ze strany ‘svých’ mužů. Bude na to muset jít s rozmyslem a nepřijemné zprávy takřkajíc dávkovat po množství více než malém.

„A taky vyčleníte jednoho ze svých lidí jako pomocníka ke kuchařovi“.

„Jasně, jasně“, mechanicky přikývl Zoltar, „Všechno?“.

„V zásadě ano“.

„Dobrá, takže my si sem začneme navázet naše věci. Bude toho dost...“.

„Což mi připomíná, že vás ještě zavedu za bocmanem. Ten vám pak ukáže kam máte co složit. S drobnějšími dotazy se pak obračete na něj. Náš bocman se jmenuje Kosatka. Je to... no však uvidíte sám“.

Kapitán Bolen zavedl Zemikosu na příď, kde se nacházela kuchyně a příruční sklad.

„Bocmane, vylez!“

Ze skladu vylezl pomenší pořízek. I když již začínal trochu plešatět a jeho břicho se také začínalo zakulacovat, měl tenhle chlap neobyčejně svalnaté paže pokryté primitivním tetováním.

„Počítám zásoby, šéfe“, ledabylým pohybem naznačil pořízek něco jako pozdrav.

„Takže, pane Zemikosa, tohle je bocman Kosatka. Má na starosti mužstvo a běžný provoz na Karpenu. Kosatko, tohle je velitel tý družiny, co se bude tenhle týden nalodovat. Postaráš se o ně a všechno jim ukážeš“.

„Jasný, šéfe. Budu s nima počítat“, zkoumavě si Kosatka prohlížel Zemikosu a podal mu ruku. Zemikosa nebyl žádný slaboch, ale síla, se kterou mu tenhle chlap stiskl ruku, ho překvapila. Měl co dělat, aby nevykvíl bolestí. A nic by nedal za to, že ten chlap mu takhle ruku stiskl naschvál. „No, všechno dobrý. Uvidíme, co se z nich vyklubě.“

Další den si loď odvezla kůže, sudy s rybami, hory tuku, paroží i kly. Osadníci měli nové klobouky, stáli na pobřeží a mávali tak dlouho, dokud loď nezvedla kotvy a nezmizela z dohledu. Další loď připluje až příští rok. Až budou ledy volné. Je dobré mít pouto s domovinou...

Haldarova mohyla

Haldar Veliký skončil. Bylo mu sto jar. Odešel ve spánku a v pokoji. Ještě večer před svým skonek vypil pohár pálenky. Jeho tělo bylo oblečeno ve sváteční šat a uloženo do dřevěné rakve. Do rakve mu dali jeho meč, sekýru i kuši. Tři dny a tři noci se pilo na jeho počest. U jeho rakve se vystřídala celá osada. Muži, ženy i děti trpělivě čekali a každý mu vzdal poslední poctu na jeho cestě k bohům. Byl to on, kdo před šedesáti jary našel toto místo a kdo sem přivedl první osadníky, kteří zde našli obživu a štěstí. Třetí den mu byla obvázána čelist a jeho rakev byla uložena do kamene.

Věk Haldarův skončil. Následujícího dne převzal posvátný klíč od chrámu jeho nástupce Herg Jednooký a život šel dál...

Bílý plášť

Beryl byl lovec. Uměl to s harpouny i s oštěpem. Beryl byl dobrý lovec. Měl syna, který se jmenoval Hulme. Měl i tři dcery, ale ty nechodily na lov. Staraly se o ovce a skot. Jednoho dne vzal Beryl jehně a odešel s ním k severu k horám. Za týden se vrátil bez jehně, ale jeho sáně byly plné. Beryl v horách ulovil bílou medvěda. To byl velký čin. Tak velkého medvěda dosud nikdo nespasil. Beryl vzal nůž a stáhnul jeho bílou kožešinu. Tu dal Hulmemu, aby mu setry ušily plášť. Byl to královský dar. Každý by chtěl takový plášť.

Za měsíc šel Beryl se synem lovit tuleň na moři. Lovci se rozdělili. Beryl trýmal oštěp. Zvedl se vítr a přihnul mlhu od moře. Beryl nechtěl odejít bez kořisti. Spasil pohyb a jeho ruka mrštila oštěp. Beryl zavolal do mlhy na Hulmeho, aby mu pomohl odtahnout kořist. Hulme nešel. Beryl šel sám pro kořist. Na sněhu neležel tuleň. Ležel tam Hulme probodnutý Berylovým oštěpem. Měl na sobě plášť z bílého medvěda, který v mlze splýval s okolím. Beryl zabil vlastního syna. Od toho dne Beryl již nikdy nelovil...

O Hulvě

Hulva žila stranou od ostatních. V krátkém létě sbírala byliny a bobule. V zimě vyráběla medicíny. Dovedla ošetřit zlomeninu i porodit dítě. Také se starala o chrám. Chrám byla nejposvátnější stavba a starat se o jeho výzdobu byla

čest. Někteří starci pamatovali na první zimu, kdy je chrám zachránil před mrazem. Hulva neměla manžela ani děti. Bez muže však nikdy dlouho nebyla.

Dalinin syn Rašar byl darebák. Nikdo nevěděl, kdo je jeho otec. Dalina byla běhna. K práci se Rašar nikdy neměl. Na lov nechodil, lodice netmelil, o dobytek se nestaral. Jednou Rašar pomočil a pokálel stěnu chrámu. Hulva věděla kdo chrám znesvětil. Neřekla nic. Věděla, že bohové nezapomínají. Pak Rašar zmizel. Asi za měsíc jej ohlodaného vyplavilo moře...

Strážce majáku

Jsem strážce majáku. Dbám, aby plamen nevyhasl. Vzhlížím na moře. Jsem sám. Nemohu již lovit. Jsem starý a mé udy jsou již slabé. Můj zrak je však stále zrakem dravce. Od tání do zamrznutí udržuji oheň a živím ho tukem. Maják je pevný a žádná vlna jej nerozbije. Ostatní mi nosí jídlo a mají mě v úctě. Jmenuji se Breglum a jsem Strážce majáku...

Nardiina volba

Yule zemřel při lovu. Umrzl v náhlé vánici. Nardia, jeho žena, jej uložila na poslední cestu. Yule byl pohřben do kamene. Koncem léta porodila Nardia dvojčata. Dva chlapce, Ileho a Yarika. Oba byli zdraví a dychtivě sáli materské mléko. Pak přišla zima. Dlouhá zima. Dobytek hynul, došla píce. Pak začali umírat i lidé. Poslední měsíce zimy snad nebylo domu, ze kterého by nebyl vyneseno mrtvý. Nardia neměla dost mléka. Nemohla uživit své děti. Musela se rozhodnout.

Pak v noci metla los. Rybí kosti, snad stokrát olízané, zacínaly na cínovém talíři. Nardia vzala Yarika a vynesla jej do vánice. Až zima přejde, pohrbí jej do kamene k jeho otci.

Ile se dočkal jara. Bude z něj dobrý lovec...

Beriášův hlad

Beriáš, syn Moreho a Belgy, byl hlupák. Nazývali jej Beriáš Pomatenec. Líný však nebyl. Pomáhal rybářům, pomáhal lovcům. Vyháněl ovce na pastvu. Když někdo chtěl a zavolal jej na pomoc, Beriáš rád přiběhl.

Byla zima, trvala déle než obvykle. Zásoby docházely. Lidé šetřili s každým drobečkem, s každou rybičkou. Osadní zásobárna byla skoro prázdná. Lidé nutili vладыku, aby vydal poslední zásoby. Vладыka nechtěl, ale lidé jej donutili. Když otevřeli skladiště, spatřili Beriáše, jak si cpe do huby poslední rybu, poslední placku. Jeho bláznivý chechtot se nesl do mrazivě tmy.

lehkou kuší? Těžká je těžší, ale stříli dál, kdežto lehká je lehčí, ale zase nese míň. Je to takový dilema“.

„To dá rozum, že těžká je těžká a lehká je lehká“.

„Já si беру luk, docela to s nim umím. A taky dlouhý provaz, a zejtra si nechám v Nurnu u zbrojře opravit tu mojí kroužkovku“, podotkl Grendell.

„Vem si těžkou i lehkou, na každý rameno jednu“, poradil zlomyslně Thogeyovi ještě střízlivý Worrel Sovák z Álfheimu.

„A to bych mohl, to není špatnej nápad. No jo, ale to neřeší ten problém s váhou. To ho naopak ještě prohlubuje“.

„Tak co, pardi? Už jsme tady všichni? Že bychom to vodvolili?“

„Lipi, Lipi Hopkal chybí! Ještě nedorazil!“, vypískl Zoltar, který byl jak trní.

„Dáme mu hodinku, věděl kdy má dorazit. Jeho problém“, řekl Jorchen Kierke.

„Jo, počkáme. To by bylo vůči němu nespravedlivý“.

Hodina uběhla, a pak ještě další a Lipi stále nikde. Zoltar stále natahoval čas. Snažil se vyprávět peprné historky, vedl řeči o tom, co bude, až se najdou granáty i o tom jak si opraví své ubohoučké stavení. Vyprávěl o Krteně, o Krtenovi, o barvířské dílně, o tom jak pásł prasata a nakonec se s Worrelem pustil do odborné diskuze na téma ‘Cykly a jejich vliv na pohlavní život’. A podplacený Lipi Hopkal zatím začal v Nurnu vyspávat kocovinu.

„Takže čas vypršel! Deme volit. Ještě předtím, než se tady všichni zase vožereme“, spustil opět Jorchen a vysloužil si za to Zoltarův nenávidný pohled.

„Lipi, není tady Lipi!“.

„Jeho problém!“.

„Něco se mu stalo! Určitě ho někdo přepadl! Lupiči! Musíme ho jít hledat! Leží někde ve škarpe a má nožky nahore!“.

„Ve škarpe možná tak leží, ale s vopicí. Vo co ti de, Zoltare?!“, podezřívavě se na hysterického theurga podíval hraničník.

„Co? Vo nic... vo nic... jde mi vo spravedlnost, aby měli možnost vyjádřit se všichni. Aby ta volba byla regulérní... spravedlivá. Nemůžeme Hopkalovi brát jeho právo...“, Zoltar zoufale očima vyhledal Bolbucha a čekal, že by mu jako ‘zasvěcený’ teď mohl pomoci. Nepomohl. Trpaslík se naopak celou situaci královsky bavil.

„Myslíš jako ta poslední? Co sem nemohl volit?“.

„No počkej! To byly úplně jiný okolnost. Byls podezřelej živel a vůbec si v tý době nebyl družiník. To je něco jinýho! Já se teď biju za

práva družiníka!“.

„Hopkal moc dobře věděl, že se bude volit vůdce. Deme volit!“.

„Dobře, dobře! Máš pravdu. Ale budeme velkorysí a dáme tomu nesvdomitýmu a pitomýmu hobitovi ještě šanci do rána. To víš, Jorchene. Je to jenom pitoměj hobit!“, snažil se Zoltar zahrát na hraničnickovu strunu.

„Právě proto! Pak nevím, co se s tím tak sereme!“.

„Já si teda myslím, že... cykly praví, že bysme neměli někoho stavět do pozice... jaksí... který to nazve? Áno? Ale dát tady kolegovi... my ve své domovině každému respektujeme jeho... prosím o spolupráci, aby byl z oblga...“.

„Příteli Sováku z ostrova svobody, já ti nerozumín“, byl teď pro změnu zoufalý zase Jorchen Kierke.

„Příteli, Jorchene. Ty můžeš čerpat... ty můžeš pochopit... že celá tahle prostorová záležitost. To už je hrozně dávno. Na jednu stranu prosím... áno?“.

„Já myslím, že Worrel chce tu volbu odložit na ráno“, podal konečně pomocnou ruku Zoltarovi trpaslík Bolbuch.

A tak šli spát. Jorchen ovšem zuřil. Bylo mu jasné, že Lipi je Zoltarem nějak ovlivněn, ba přímo podplacen. A tak se rozhodl, že ačkoli původně Zemikosu volit chtěl, tak teď mu najust svůj hlas nedá.

Lipi nedorazil ani ráno. Teď už Zoltar nemohl dělat nic. Všechny trumfy vyčerpal již včera. A tak se za ospalého dohledu staré Pitkové rozdaly papírky, na které měl každý napsat jméno svého kandidáta na vůdce. Kromě Lipiho k volbě nedorazil ani zblblý barbar Thogey, který na to zapomenul a místo do hospody přišel ráno k rybníku, kde usnul. Za jeho práva se ovšem rozezlený Zoltar nijak nebil.

„Takže. Teď přečtu výsledek prvního kola“, řekl Gerllod Moskyt, starosta, který vzhledem k tomu, že se výpravy nebude účastnit, byl shledán jako neutrální osoba a za tímto účelem byl předčasně vzbuzen.

„Tak do druhého kola postupují Grendell a... Zoltar Zemikosa. Takže ty dva teď volit nebudou a budou čekat, jak to dopadne“, řekl starosta, když sečetl výsledky. Zoltar si odechl. Tak teď už musí vyhrát. Barbara nepokládal za důstojného protivníka. A za normálních okolností by tomu tak skutečně bylo. Jenomže Zoltarovo podezřelé chování se nelíbilo kromě Jorchena ještě někomu dalšímu.

„A máme tu výsledek. Zoltar dva hlasy, Grendell dva hlasy. Remíza. Takže teď se můžou ty dva třeba dohodnout nebo si můžou hodit kostkou nebo se třeba může hlasovat znova. Prostě teď už je

Nečekaná návštěva

Následující den se Jorchen rozhodl zjistit co všechno umí jeho nový pes, který však stále neměl jméno. Nebo jej alespoň hraničník neznal a nově mu nedal. Do torny si zabalil chleba se špekem a od Pamilly si vyprosil nějaké staré oblečení určené na hadry. Získal tak zelenou kamizolu, vlněnou sukni a potrhány šátek.

„A na co vám to bude, pane Kierke?“, zvědavě se otázala Pamilla, když si Jorchen vše pečlivě zabalil.

„Do toho ti nic není, hobito!“, odsekl hraničník, „Zaplatil jsem hříšný prachy za ty starý hadry, tak si ještě vyprošuju blbý votázky!“.

Zanedlouho došel i se psem na kraj lesa, kde se rozprostírala malá louka a hlavně tam nebylo příliš vidět z okolí. Jorchen posbíral nějaké klacky a s pomocí nože, motouzu a chuchalců zažloutlé loňské trávy vyrobil neumělou fugurínu, kterou nakonec oblékl do přineseného šatstva. Tak asi sáh vysokou. Pes se na to celou dobu díval a nedával najevo, že by ho to zajímalo. Pak Jorchen panáka zapíchl do země.

„Trhej! Trhej hobita! No, tak dělej! Sejmi hobita!“, začal vydávat psovi povely, ale psisko nejevilo ochotu nějak poslouchat a po chvíli si lehlo na zem.

„Hobit! Hobit! Zdrhá hobit, sejmi ho! Tak si aspoň sedni!“, na povel ‘sedni’ si pes skutečně sedl a dobře reagoval i na povel ‘lehni’. Ostatní rozkazy ale zcela ignoroval.

„Dyť to smrdí hobitinou, proč si myslíš, že sem to u tý hobití cuchty kupoval? Dělej, sejmi hobita, sejmi hobita!“.

Po nějaké době Jorchen celý výcvik vylepšil tím, že začal figurínu vláčet za sebou po zemi v naději, že se jeho nový pes za ‘kořisti’ rozeběhne. Nerozběhl, pouze začal hlasitě štěkat. K polednímu hraničník výcviku zanechal.

„Bude s tebou ještě práce, asi tě vezmu k Horáčkovi“, posteskl si Jorchen a notně potřhaného panáka opět rozebral. Nechtěl nechat stopy po výcviku. Třeba by si to někdo mohl špatně vyložit.

K Olbramu Horáčkovi, mistru na katedře přírodopytu v Nurnu, se hraničník již nedostal. Další den měl nečekanou návštěvu.

Před hostincem U hrocha zastavila bryčka. Vystoupila z ní mladá žena nebo spíše dívka s dřevěnou tenkou hůlkou v ruce.

„Mám vám pomoci? Už jsme tady. Tady je Liscannor a tohle je hospoda, centrum všeho dění“, houkl vozka na dívku.

„Ne, díky. Jenom mi ukažte dveře. Já to pak už zvládnu. A nečekejte na mě“.

„No jo, vlastně. Dveře jsou přímo před

váma. Takže nemám čekat? Zpátky vás vezmu za polovic, stejně se vracím“.

„Ne, nečekejte, děkuju vám“.

Dívka nejistě přistoupila ke dveřím, nejprve si je osahala a nakonec nejistě zaklepala. A po chvílce znovu.

„Koho to sem Draplák zase nese! Ještě je zavřino!“, ozval se nakonec hlas staré Pitkové a dveře se otevřely.

„Co chcete osobo? Vás neznám“, dostalo se dívce uvítání.

„Já... já hledám někoho, kdo se jmenuje Lipi Hopkal, prý tady bydlí. Nebo spíše někoho, kdo si sem do vesnice přivedl psa. Byl velkej, skoro černej a slyší na jméno Sip“.

„Syp? Sypte vocaď, osobo! Vodvírám až za hodinu“.

Dívka zmateně stála před vchodem a nevěděla, co má dělat. Nastalo několik dlouhých trapných chvil, ale nakonec se věkem notně okoralé srdce staré Pitkové ustřnulo.

„No tak pojďtě, to asi hledáte pana Kierkeho. Ten si přivedl před dvěma dny to zvíře, co ho asi hledáte. Za chvíli to tady bude jak ve zvěřinci! Počkejte tady, já vám ho zavolám“.

Zanedlouho Jorchen sešel po schodech dolů. Nahore se rozštěkal pes. Pitková hraničnickovi ukázala dívku.

„Žádný dámský návštěvy na pokojích, tohle není žádněj hambinec. Vědí?“.

„Sterej se, babo, radši vo svoji dceru! Ať jí zas nemusim nachytat na pytlí brambor ve sklepě. Přistěj bych takovej pohled nemusel přezít...“.

„Pan Zemikosa je náhodou slušnej člověk, brzo si Pamillu vezme za ženu“, odsekla mu Pitková, ale Jorchanova rázná odpověď utupila ostří jejího jazyka. Pes nahore stále štěkal.

„Tak pojďtě nahoru, tam nás nikdo nebude rušit. Teda doufám. Menuju se Kierke“.

Když se dveře Jorchanova pokoje otevřely, tak se pes radostně vrhnul k nově přichozi.

„Sipe, Sipe. Sipíčku můj“, hladila dívka psa a ten jí olizoval tvář.

„Tak moment, slečno. Toho psa jsem řádně koupil a teď ho podrobujou náročným výcviku“, snažil se vítání nějak zarazit Jorchen.

„Já... já... já ho koupim zpět. Je to jediný, co mám“.

Jorchen si návštěvu pořádně prohlédl a něco se mu na dívce zdálo divné.

‘Je slepá! Ona je slepá’, konečně mu došlo, proč je ta dívka taková nejistá. Přistoupil k ní, vzal jí za rameno a ukázal kam se má posadit. Pak si jí pořádně prohlédl. Dívce mohlo být už přes dvacet let. Měla snědší pleť, dlouhé černé vlasy skrývala pod

Zoltar tří lahvičky a strčil je hobitovi do dlaně.

„Přidej tisícovku a plácem si“.

„Dobře, tu ti ale dám až zejtra. Nemám to u sebe“.

„Dohodnutý a teď mě nech už spát“.

„Jasně. Dobrou noc“.

„Dva lidi už mám pojištěný. To by mělo stačit. Ještě musím u Sirna vystupovat dostatečně rozhodně a mám to v kapse. Budu vůdce, chlap co se prohání sférami a mecenáš. Už žádné ovcomrd a chlívák!“ s těmito myšlenkami toho večera uléhal Zoltar Zemikosa, zachumlán do zatuchlých dek v nejmenším liscannorském stavení.

Podruhé u Sirna

„Tak jsem tady. Já Zoltar Zemikosa a moji chlapi. Dobrý den“, zahlaholil theurg, když celá družina napochodovala do prostorné pracovny Bořivoje Sirna. Přítomni byli i Faltys Dastych, ale ten do následující debaty vstupoval jenom sporadicky. Sirn vstal a každému stiskl přátelsky ruku. Jeho chování bylo přátelské a sebestjité.

„Dobře, dobře, veliteli Zemikoso“.

„Veliteli Zemikoso?! Co to má kruci jako znamenat?“ sykl Jorchen na Worrela Sováka, když se s odporem posadil do křesla. Cítil odpor k tomuto suverénimu mohutnému muži, kterého z nějakého nejasného důvodu pokládal za bývalého piráta. Jorchen už byl zkrátka takový. Co se mu jednou usadilo v hlavě, to jí těžko opouštělo. A to, že si Zoltar hrál na vůdce, aniž by byl zvolen, tak to ho štvalo ještě víc.

„Tsss“, zasyčel na hraničníka Zoltar,

„Něco sem mu musel říct, ne?“.

„Tak pánové, doufám, že vás tady pan Zoltar seznámil s mojí... s naší nabídkou“, pokýval Sirn směrem k Dastychovi, který kývl hlavou.

„Jo“.

„Seznámil, takřikajíc rámcově. Jako v globálu... řekl bych, že ano“, usmál se na Sirna Worrel Sovák.

Když všichni, s jednou výjimkou, kývli na souhlas, pokračoval Bořivoj Sirn dále hned poté co nabídl hostům vydatné občerstvení a víno.

„Takže, naše Zeměpisná společnost by dodala loď s posádkou, proviant po celou dobu trvání výpravy a dále všechny nutné poplatky. Z hlediska rozdělení pravomocí by to bylo následující. Kapitán lodi Bolen...“.

„Jé... toho známe, ten nás vezl nedávno do Nurnu, po tý naší kardamský lapálii“, spokojeně vyhrkl Dwany Růžička.

„Opravdu? Zajímavé. To je dobře“, podivil se Sirn, „Takže kapitán Bolen velí ve všech

záležitostech na moři a v přístavech. Plus ve všem, co se týká lodi. Tedy i posádky. Vy, pane Zemikoso, přebíráte velení...“.

„Ne!“ vykřikl zoufale Zoltar Zemikosa, když si uvědomil, že ho tohle virtuální vůdcovství může připravit o to skutečné. Moc dobře věděl, že na tohle je družina háklivá, „Já nejsem velitel, toho si musíme teprve zvolit. Zvolit! Chápete, pane Sirn?!“.

„Nu to je nakonec vaše věc. Takže tedy ten, který bude vašim zvoleným velitelem. Říkám to správně, pane Zemikoso?“ lehce si do theurga rýpl Sirn a když ten ulehčeně pokýval hlavou, pokračoval, „Ten bude zodpovědný za všechno na pevnině. Vaším cílem bude zajistit veškeré stopy po osadě Tarnor. V ideálním případě potvrdit její existenci přímo na místě. S kapitánem Bolenem budete samozřejmě všechno konzultovat, je to zkušený a zodpovědný starý mořský vlk. Vaše loď právě kotví v přístavu. Jmenuje se Karpen a dovolím si říct, že je to vynikající plavidlo, nedávno prošlé kompletní rekonstrukcí, které bude vybaveno vším potřebným. Jeho trup byl zesílen, má novou takeláž, posádku bude tvořit i s kapitánem deset zkušených námořníků. Odplouvat by se mělo tak do deseti dnů, které budou ještě věnovány dodatečným opatřením, nakládky a podobně. Jak jsem říkal tady panu Zemikosovi, trochu nás tlačí čas, pokud se má výprava uskutečnit ještě letos. Máte otázky, pánové?“.

„Já bych se tedy zeptal, když je ta příležitost“, zvedl se z křesla Jorchen Kierke.

„Ptejte se“.

„Mě by zajímalo a podotýkám, že je mi nějaký divný... skoro bych řekl podezřelý, co z toho jako budete vy mít? Nebo Gwendarron, to je jedno. Když najdeme nějakou, s odpuštěním díru, zahrabanou ve sněhu zcela mimo běžný obchodní trasy. To tam jako vztýčíme prapor a poplujeme nazpátek?“.

„Dobrá otázka. Naši Zeměpisné společnosti jde především o obchod. Víme, že před lety byl tento obchod s Tarnorem výnosný. Dále je velice dobré mít zmapováno co nejvíce míst. Nejlépe dříve, než to udělají ostatní. Je dobré mít přehled o všem. Ať už se jedná o mapy pobřeží, o ostrovy, mořské proudy nebo mělčiny. Zkrátka a dobře, není nad řádnou námořní mapu. A za další. Jde nám samozřejmě i o zájem státu. Nezapomínejme, že ten Halvar byl Gwendarroňan a podle všeho byl na tomhle místě první. To může hrát obrovský význam. Ne třeba hned, ale za nějakou dobu třeba ano. Gwendarron by třeba mohl na tu oblast vznést nárok...“.

„Ale Hoburg přece patří Mubarrathu?“,

otázal se Lipi Hopkal.

„Ano, patří. Ale Hoburg není případný Tarnor. Může se to stát předmětem vyjednávání. Obecně se to nazývá politika“.

jenom zeptal. Chtěl sem navázat společenskéj tón. Sem slušně vychovanej. Co pijete slečno... nebo snad pani?“.

„Neser!“.

„Tak co, Jorchene? Co pro nás máš?“,

houkl ode dveří trpaslík Bolbuch a poručil si rovnou celou láhev kořalky. To byla jeho norma.

„Svolal jsem vás kvůli tomu, jak jsme se tady už předešlého sešli. Jak jsme řešili ty pohádky a ty granáty. Tak si představte, že za mnou přišla tuhle slečna Šasta, která nám k tomu může říct víc...“.

„Šasta? To zní romanticky. To...“.

„Ne! Žádný to! A už drž hubu!“,

vyjekl hraničník na stále dotírajícího Zemikosu. „Jo, a abyste se blbě neptali, tak tady Šasta je slepá“.

Když všichni ztichli, dokonce i Zoltar Zemikosa, začala dívka poněkud přerývavě vyprávět. Mluvila nesouvisle, potichu a na spoustu věcí se museli zeptat několikrát nebo se vrátit o kus zpět. Dozvěděli se, že dívka do svých asi dvanácti let vyrůstala v osadě, kterou nazývala Tarnor. Spousta dvorců byla již opuštěná, osada vymírala. Rozpadající se domy byly rozebírány na podpal. Nikde tam nerostly žádné stromy, pouze tráva, na které se páslo několik posledních ovčí. Po většinu roku na tom místě vládla krutá zima a sněh. Osadníci se také živili lovem, když měli štěstí. Šasta zmínila tuleně a soby. Nejdůležitější byl ale rybolov. Děti se téměř přestaly rodit a spousta lidí zemřela na nemoce. A tak jednoho dne jejich vladýka rozhodl, že všichni opouští své domovy a vydají se na jih. Šli mnoho dní, šli přes pláně i hory a postupně umírali. Pak se jednoho dne ztratila, přišla o zrak a zachránil ji starý Bulwarr. Společně pak došli do osady na pobřeží.

„Osada? Jak se ta osada jmenovala?“,

zeptal se Worrel Sovák.

„Bulwarr myslím říkal, že Hoburg. Nikdy předtím tam nikdo z nás nebyl...“.

„Počkat, počkat! Hoburg. To já vim, kde to asi je. To je ještě nad Álfheimem. Naši obrybáři tam občas kotví. Taky kožešiny se tam dají sménit. Jo, to už je něco, o co se dá opřít. Prej je to ale strašná díra“.

„Výborně, Worreli“, pochválil elfa Jorchena.

„My jsme prý kdysi také lovili obryby“, chytla se Šasta, „Ale to já už nepamatuju, neměli jsme už žádné čluny, tak to nešlo“.

„A kromě vás, žil tam ještě někdo?“.

„Gulidí, lidi sněhu. Jsou ohavní, malí a unášejí děti. Když jsme táhli na jih, tak nás přepadali“.

„Uliddi, a malí! Prostě nějaká forma hobitů, že jo?“,

„Já mu stejně jednou rozmlátím dršku“, naklonil se Dwany Růžička k Bolbuchovi. Ten jenom pokýval hlavou a usmál se.

„No jasně, malí zlí hobiti co žerou děti! Pakáží!“.

„Jorchene, buď zticha! A vy slečno pokračujte“.

„Pak jsem získala Sipa. Chtěli ho jako štěně utopit, ale Bulwarr ho koupil a dal mi ho, že mi bude pomáhat, když jsem oslepla“.

„Koupil kde?“.

„No ještě v tom Hoburgu, pak jsme odpluli a nakonec se dostali až do Nurnu. Bulwarr říkal, že je to země našich předků“.

„Aha!“,

vykřiklo několik hlasů, „To už je zajímavý“.

„Co je na tom zajímavý? Mě by spíš zajímalo, čím to ten Bulwarr zaplatil. Zlatem nebo... no nebo?“.

„Ne, platil kamínkami, takovejme červenejma...“.

„A sme doma! Granáty, chápete? A to ste se mi pošklebovali, že mám nějaký vize. Prdlajs! Zase jsem měl čuch. Jó, ten můj čuch. Já vždycky vim, kde jsou peníze!“,

vyskočil Zemikosa, „A kolik... kolik jste jich měli? Pytle? Kolik?“.

„Já nevím, poslední jsme utratili tady v Nurnu za dům a člun. Bulwarr uměl rybařit a já jsem zůstala u něj a pomáhala mu“.

„A to se vás nikdo neptal, odkud jste přišli? To nikoho nezajímalo?“.

„Ne“.

A ty písemnosti, ty Příběhy z Tarnoru, to psal kdo? Bulwarr?“.

„Já myslím, že ne. To jsme znali všichni...“.

„Ale ty kamínky, ty kamínky, ty granáty! Jak jste k nim přišli?“.

„Získávali jsme je pod zemí, někteří chlapi je tam kutali. Ale moc ne. Lidi říkali, že jsme s nima kdysi platili za dřevo, jídlo a zboží, když připlula loď. Ale to prý bylo už strašně dávno. Nám k ničemu nebyly“.

„Ták, a jsme doma. A když jste teda pak táhli na ten jih, brali jste je s sebou?“.

„Asi ano, já nevím přesně. Byla jsem malá. Je to tak důležitý?“.

„Je to důležitý, je to důležitý! V tom Tarnoru zůstaly tam ještě ty šutry? Prostě ty granáty. Sou tam pořad ty doly?“.

„Asi ano“.

„Hele, Zemikoso. Granáty se dají získávat různě, třeba taky povrchově, náplavovou metodou“, mirmil theurga Bolbuch.

„To je jedno, tak nebo vonak! Prostě tam rostou a my si je posbíráme!“.

„Ty hňupe! Kameny nerostou!“.

„Jo, granáty! Tak to jo! Takže za dva dny sem přivedu svoje lidi, pane Sirn“.

Dohady a podplácení

„Takže takový jsou podmínky“, shrnul večer Zoltar Zemikosa ostatním co přinesl z Nurnu.

„Mě se to líbí. Doufám, že mi můj podíl vynese aspoň tolik, abych si koupil novou zbroj. Ta stávající mi nějak rezne“, přikývl barbar Grendell.

„No... já teda nevím. Deset tisíc je prd. Takže se budeme muset hodně snažit, aby toho bylo víc. O moc víc. To znamená boj. A tomu já se nevyhýbám. Takže v zásadě a předběžně jsem pro tu návštěvu u toho Sirna“, hobit Růžička se napil a začal se docela těšit. Už jej z toho věčného vysedávání svrběly ruce.

„Já si teda taky rád bouchnu, ale jestli sem dobře pochopil, tak to vobnáší cestu lodí po moři. A to je něco k posrání! Já to fakt nesnáším. Já už toho fakt zažil dost. I ztroskotání. Pojedu, jenom když se budu moct zase připoutat ke kameni a nebudu muset vystřít hlavu z podpalubí. A dostanu tolik chlastu, že nebudu po tu dobu vědět či jsem. Takže pár sudů“.

„Jasně, Bolbuchu. To se dá zařídít. Přece nikdo nebude po tobě chtít abys foukal do plachet, že jo“, poplácal trpaslíka po rameni Zoltar.

„Já jedu. A kam?“, připole se do debaty nachomítl i druhý z barbarů, Rhak Thogey.

„Za prachama!“.

„Jo, tak jedu!“.

„Tedy, přátelé. Já vám řeknu, že to může být taková složitá záležitost. Rozumíte? Budou nám cykly nakloněny? Nebo třeba taky nebudou? Takhlenc, já teď nemám časové období, které by mě provázelo úplně do hloubky. Prostě moje časová osa teď mlčí. Já si musím hodit“, s těmito slovy se notně podroušený elf Worrel Sovák zvedl a vytáhl si z kapsy kožený pytlík. Vysypal z něj na stůl hromádku barevných kamenů, které byly pokresleny tajemnými symboly, nějaké kosti a na hedvábném papíře namalovaný tajemný obrazec, skládající se z několika polí. Kameny a kosti sebral do hrsti a rozhodil po obrazci. Zavládlo ticho a všichni zvědavě přihlíželi.

„Tedy, ehm... já mám pocit, že jaksi nuanční... cykly... já rozumím tomu, že těmto obrazcům, vy nezasvěcení, nerozumíte... ale to dráma, které tady nastalo... každý má své domovíně vlastní vnímání energie a cyklu. To nejsou žádný papírky... a teď, jestli mohu poprosit o spolupráci... kdybyste mě pustili... potřebuju se vymočít“.

„Pan Worrel se nám kapánek upravil, ale myslím si, že pojede. Ostatně, já jsem pro. Láká mě zkusit tam obchodovat. Myslíš si Zoltare, že bysme

tady mohli nakoupit nějaké proviant a pak, že bysme ho někde na severu prodali? Šlo by to?“, hobit Lipi právě projevil obchodnické nadání.

„Určitě, já to zařídím. Jsem s tím Sirnem jedna ruka“.

„Takže... já to teda shrnu! Nějaké podezřelý pirát, kterej se tady v tý pitomý kosmopolitní zemi, kde maj podrasý stejný práva jako rasy tradiční, nějak dostal k úřadu, tady Zemikosovi nabídně, že na základě naprosto pochybné informace vypraví loď, posádku a nás někam! Někam do prdelákova, kde akorát sněží a není tam co žrát!“.

„Co tě zase žere, Jorchene! Každá výprava nějak začíná...“.

„Jo tak to teda nezačíná! To se jako máme spolehnout na tvé vize a pirátové slovo!“.

„Co to, kurva, komplikuješ? Vodplouváme snad? Ne! Zatím jdeme jenom na schůzku. Informativní schůzku. Co bude pak... to se uvidí“.

„Mě je teda ještě pořád taky spousta věcí nejasnejch, ale je mi jasný, že kdyby sem teď přijel nějaký vybledlelý elf a dal ti, Jorchene, do ruky tajemnou vobálku. Pak ti řekl, že ji máš vodvýzt na konec světa, tak se postavíš do haptáku, voličeš mu boty, ne-li něco horšího, a bez keců mažeš na ten konec světa!“.

„Ty... ty debilní, hobito! Růžička vod hrušky právě votevřel svojí hobití držku! Já ti teda něco řeknu! Jo! Jel bych! Protože elfové na rozdíl vod nějakých pirátů maj vznešený plány, ale tobě to vysvětlovat nebudu, protože bys to tím tvým pr'avým mozečkem nepochopil!“.

„...á, elfi mluví nám tady opět promluvil. Taky bych ti mohl jednu fláknout!“.

„Nechte toho! Sakra! Tohle nemáme zapotřebí. K čemu sou takovýhle hádky?!“.

„Správně, Bolbuchu. Takže, kdo jde za Sirnem se mnou? Kdo má teda zájem vo výpravu za granátama?“, Zemikosa povstal, „Takže já, Bolbuch, Thogey, Růžička, Grendell, Lipi, Worrel teda až si vyhodnotí ty kostky, ale myslim si, že s ním můžeme počítat...“.

„Nemluv za elfa, nemluv za elfa! Nejsěš toho hoden!“.

„Hele, už vychcal. Tak co? Máš zájem Worrel?“.

„Worrel, pitomče!“, sykl do piva Jorchene.

„Ale tak tohle... tohle je taková prostorová záležitost... cykly mi řekly... výtoky... vývody nejsou úplně jasně... jo jedu“.

„Tak skvěle. A co ty, hraničníku? Přidáš se tady k elfovi?“.

„No, jo, no. Pudu tam s váma jako osvětové pracovník“.

„Takže to bychom měli. Se starostou

známou mapu severních oblastí. A zde je Hoburg. Vidíte?“, zapíchl Hvar prst do jednoho místa.

„Jo, nad Álfheimem. To už říkal Worrel Sovák. To je známej. Aha, ale teď to vidím přesnějc. Takřikajíc si dělám jako přesnej vobrázek“.

„Pán je zcestovalý. To se nedá popřít. A tady vedle vidíte. To je Rulleho zátočina. Mubarrath tam má věžeňskou kolonii. Podle mých informací se tam těží olověná ruda. Hnusná práce, dovolil bych si poznamenat“.

„A granáty? To sou polodrahokamy. Tak mě to teď napadlo. Ty se tam taky těží?“.

„O tom mě záznamy nic neříkají. Ale vraťme se k tomu Hoburgu. Zatímco ta věžeňská kolonie je z pochopitelných důvodů pro nepovolané osoby zapovězená, tak Hoburg je vlastně obchodní stanice a tam se dostanete bez problémů. Pokud tedy chcete a máte loď. Je ovšem dobré tam plout v letních měsících. Je to oblast, kde se již mohou objevit ledové kry od severu. Nicméně na název Tarnor jsem zatím nikde nenarazil. Ale vzhledem k tomu, že se jedná o obchodní stanici a Gwendarron má velkou obchodní flotilu, napadlo mě poslat někoho do přístavu. V tamnějším archivu by měly být záznamy o lodích, které se do těchto končin dostaly. Člověk, kterého jsem poslal, by se měl vrátit co nevidět“.

„Dobře, dobře. Je vidět, že jsem se obrátil na kvalifikovanou persónu“.

„Jistě. Nicméně jste říkal, že ta osoba od které máte ty informace do Hoburgu přišla ze severu. To je velmi podivné, podle všech záznamů to není dobré místo k životu. Prý šla mnoho dní. Musíme vzít do úvahy, že bloudila. Napadlo mě, jestli se nejednalo o uprchlíky z Rulleho zátoky. Vězně. Jestli mi rozumíte? Také je nutno vzít do úvahy, že v různých zemích může mít stejné místo různé názvy“.

„To ne, ta osoba, od které ty informace mám, je mladá žena. Říkala, že tam byla velká osada. Nějaké dvorce. A navíc už pár let žije v Nurnu. Neříkejte mi, že tam Mubarrath posílá těžít to olovo malý holky. To ne“.

„Asi máte pravdu. Nu, pak tedy počkáme, jak dopadneme v přístavu. Mohu vás pozvat na oběd?“.

„Ale jistě. Rád. Jo, a abych nezapomenul, kam mám dát ten mecenášský příspěvek? Nebo zatím jeho část. Zbytek bych dal, až těch informací bude více, chápete zajisté“, Zoltar Zemikosa se začínal cítit dobře. Měl pocit, že se věci pohnuly kupředu. Rozhodně nechtěl přijet do Liscannoru s prázdnou. A to za nějakou tu zlatku stálo.

Odpoledne bylo také úspěšné. V námořním archivu se podařilo nalézt pozoruhodné záznamy.

„Je to už trochu vybledlé, nicméně je jasné, že ten váš Tarnor skutečně existuje. Nebo

existoval. Tady v těch knihách je doložené, že tak dvě stě let zpátky, existovalo s tímto místem lodní spojení. Celkem pravidelné. Tady, vidíte? To jsou záznamy o lodích, zaplacených poplatcích, data a tak dále. Necháme to ještě trochu vyčistit, ale je to myslím jasně. Poslední záznam je někdy z roku 923. Pak už tady není žádná zmínka, i když lodní záznamy pokračují i nadále. Ale myslím si, že mě něco napadlo“.

„Copak?“.

„Jistě jste si všiml, že budova, která dříve sloužila univerzitě jako skladiště, je teď opravená a přestavěná...“.

„To jsem si samozřejmě všiml“, zalhal Zemikosa.

„Nově tam sídlí Gwendarronská Zeměpisná společnost. Založil ji jistý pan Bořivoj Sirn. Pan Sirn je bezpochyby člověk s velkým vlivem u královského dvora. Letmo se s ním vidávám. Vzhledem k vašemu upřímnému zájmu se domnívám, že bych vás mohl představit“.

„Tak to by ovšem bylo báječné, pane. Můžeme hned?“.

„Tak rychle to nepůjde. Pan Sirn je velice zaneprázdněná osoba. Věnuje se mnoha činnostem najednou, ale myslím si, že by ho ta vaše záležitost mohla zajímat.

„Den, dva?“.

„Dva“.

„A co vlastně za Zeměpisná společnost dělá?“.

„Jak už z názvu vyplývá, věnuje se především obchodu. Zastupuje takřikajíc gwendarronské obchodní zájmy v cizině. A vzhledem k tomu, že má pak z těch obchodů i tučná procenta, je samozřejmě jasně, že je velmi efektivní. Zastupuje většinu obchodních cechů v Gwendarronu. Tedy především ty, které mají co do činění s obchodem v dalekých krajích. Má své vlastní lodě a další si pronajímá. A pokud je mi známo, zároveň se snaží i o to hledat nové cesty a nová místa vhodná pro obchodování...“.

„No... tak to je zajímavý. A ten Sirn, jaké je?“.

„Pan Sirn dříve sloužil v královské flotile a jako kapitán si vydobyl značné renomé. Je to velice vzdělaný člověk. Zajímá ho kde co. Pokud se rozhodne za něčím jít, tak vězte, že toho dosáhne. Dokáže být velice tvrdý, ale i velkorysý. Ostatně snad uvidíte sám“.

„Tak za dva dny. Tady?“.

„Ano tady. Pevně věřím, že vás pan Sirn přijme“.

„Tak, hele chlapi“, rozjařeně večer hřímal Zoltar v hostinci U hrocha, „Na copak jste tady zatím přišli?“.

pouze ze záznamů Smalandského kapitána Burda Bouře z přibližně roku 997, ale pro jeho známou vychloubačnost a nevěrohodnost (alespoň dle tehdejších záznamů a vzpomínek) není toto považováno za dostatečný důkaz jejich existence. Oblast, ve které by se údajně měli nacházet, není pro námořní cesty nikterak důležitá a tak po ověření slov Burdy Bouře ani nikdo nepátral.

Ollar

Vláda:

Dědičné vévodství.

Charakteristika:

Ollar je malé území vklíněné mezi Wenaren, Brionne a Cardar. Dobré vztahy jsou udržovány zejména s Cardarem, se kterým bylo kdysi dávno spojené, ale silný vévodský rod Fitzhalků se na na Cardaru osamostatnil v roce 823. Důležitý spojenec je Brionne, a to díky nutnosti přístupu k námořnímu obchodu a zároveň jako přirozený spojenec vůči Wenarenu.

Obyvatelstvo:

Tvořeno především lidmi, jiné rasy se vyskytují převážně jako obchodníci a řemeslníci v hlavním městě Ollaru a hraničním Gryffu.

Armáda:

Malá profesionální armáda, složená částečně z žoldnéřských jednotek. Tyto jednotky jsou najímány na dlouhodobé kontrakty a jejich loajalita je nezvykle vysoká. V případě nutnosti mohou být povolány místní milice, jejich kvalita je však nevalné úrovně.

Města:

Hlavním městem a sídlem vévodského rodu Fitzhalků je Ollar. Důležitá spojnice a centrum celé země. A zároveň velký říční přístav. Dvě pohraniční městečka Gryff a Sig, které slouží jako místní a kupecká centra při obchodu s Brionne, respektive Cardarem.

Zemědělství:

Nejdůležitější plodinou je obilí, ječmen a žito, stejně tak je rozšířen chov ovcí. Ovšem nejznámější plodinou je tzv. Harumská hrušeň, která nese své plody nezvykle brzo v létě a plodí velmi sladké plody. Ty se dílem nakládají do cukrového nálevu a následně suší a dílem se z nich pálí proslulá hruškovice.

Hospodářství:

Ollar je znám především svými keramickými výrobky a předměty z pálené hlíny, které se vyrábí zejména v okolí Zelených vrchů. Toto je velmi vyhledávané zboží i za hranicemi a většina je ho tak vyráběna na export. Na severu se vyrábí velmi kvalitní dřevěné uhlí, jeho produkce však stačí uspokojovat hrncířské dílny na jihu a tak je i přes jeho nespornou kvalitu jeho exportní význam minimální.

Historie:

Ollaru vládne rod Fitzhalků, kteří vyhlásili samostatnost na Cardaru v roce 823 po skočení válek se skřety. I přes tuto událost však byli vztahy mezi Ollarem a Cardarem na dobré úrovni. V roce 826 se však musel Ollar bránit nájezdníkům z Wenerenu, což se o dva roky později definitivně podařilo v bitvě U brodu. Dějiny Ollaru jsou z větší části vyplněny diplomacii a opatrným našlapováním mezi svými sousedy, nicméně hlavními důvody byli spíše cla a obchodní podmínky pro obchod. Další část dějin je vyplněna občasnými spory o následnictví ve vládnoucí rodině. V současné době vládne vévoda Jahun Fitzhalk (1072-dodnes), synovec Teodora Fitzhalka (1038-1072), jeho syn Huprecht v roce 1071 zemřel za nevyjasněných okolností při lovu. I přes občasně (dnes již prakticky neviděné) nárazky se nikdo neodvážil následnictví Jahuna zpočhybnit.

Vlandry

Vláda:

Království.

Charakteristika:

Vlandry leží mezi Gwendarronem a Hamilkarem. Přes jeho území tak vede hlavní kupecká cesta mezi Gwendarronem a oblastmi na severovýchodu kontinentu. Zároveň se jedná o mimořádně úrodnou oblast, co se týče pěstování obilovin. Mezi Vlandry a Kalonem panuje dlouhou dobu nevzhášená válka ohledně sporného baronství Rell. Ten je v dnešní době pod kontrolou Vlander.

Obyvatelstvo:

Lidské osídlení, ale hlavní kupecká tepna dává tušit zastoupení všech ras, byť celkově jsou tyto komunity malé.

Armáda:

Profesionální královská armáda je poměrně početná, kvůli častým střetům s Kalonem. Zároveň jí přísluší udržování pořádku na kupeckých stezkách. Je povinována panovníku, čímž je omezena síla jednotlivých šlechticů. Města mají své stále posádky, nicméně volba jejich velitelského kádru opět spadá do kompetence panovníka. Zvláštní kapitolou jsou pak jednotky toho času v Rellu, které tvoří samostatnou složku armády pod velením Hyumina Gallena, barona z Rellu a správce oblasti.

Města:

Sídelní město Kilt, centrum správní i výkonné moci země. Leží na kupecké cestě, jakožto hlavní zastávka pro obchodníky, kteří pak pokračují dále na sever do Hamilkaru či na východ směrem na Karwell. Druhým největším městem je Rast, byť nedosahuje ani třetiny velikosti Kiltu, jenž je důležitým říčním přístavem. Rast nemá svého lenního pána, nýbrž starostu, jehož volba přísluší králi.

pomáhat se všim jídlem, mejt hrnce a tak, ale třeba zase nebudu muset drhnout tu palubu. Což čeká určitě tebe“.

„Mě je to jedno. Hele, koukej, Jorchen nemůže dolu, to je sranda“.

„Ahoj, kluci. Uvázl vám tam kamarád, že jo? To je normální, to už sem viděl mockrát. Já sem našťěstí moc velkéj a nahoru nemusím. Já bych se tam teda bál“, přitočil se k Thogeyovi a Lipimu obrovitý Berda a přátelsky na ně mrknul zbylým okem.

„Tak jestli kamarád, to si nejsem tak jistě“, ušklíbl se Lipi. „Ale klímbá se tam pěkně, to jo“.

„Tak už slez, Jorchene. Dělej!“; hulákal Zamikosa.

Jeho povzbuzování však mělo na hraničníka pramalý účinek. Zoufale se držel a proklínal okamžik, kdy se rozhodl lézt nahoru.

„Jó... tak ten tam bude už nadosmrti, poseroutka jeden“, posmíval se dál Kosatka.

„Sováku, nemůžeš pro něj něco udělat. Nějaký kouzlo, že bys ho stáhnul dolu?“, obrátil se nakonec vůdce na pobledlého elfa.

„Je mi strašně špatně, teď si nevyčaruju ani falešnou zlatku, ale mohl bych mu tam poslat homunkula...“.

„Jasně, dojdí pro něj a já mu pro hraničníka dám šikovnej lektvar“.

„Hééé, slyšíš mě, Jorchene? Worrel ti tam posílá toho svého zafačovance. Vydrž!“.

Na palubě se objevila malá postavička.

„Co to je? Černej pasažér!“, zaječel Kosatka, „To se musí nahlásit kapitánovi! Pude přes palubu!“.

„To je můj magickej sluha, jestli ti to něco říká, ůřvanče! Chleba nám ujídat nebude, nemusíš mít strach!“.

Zoltar Zemikosa sáhl do brašny a dal homunkulovi do kapsy kouzelný dryák, a Worrel svému sluhovi poručil, co má dělat. Homunkulus obratně vyšplhal za hraničníkem a vzápětí mu pomohl i cenný lektvar vypít. Jorchen nejprve ucítil štiplavou chuť, ale za okamžik měl pocit neobyčejné lehkosti a strach z výšky jej opustil. Celkem bez problémů pal slezl dolů. Pobledlý, ale celý a v pořádku.

„Díky, ovšem tímto ti oznamuju, že už tam nikdy nelezu...“.

„Tak mě napadá, že odted' může všechny naše hlídky přebírat homunkulus. Můžeme to domluvit s kapitánem, ne?“, navrhl Worrel Zemikosovi. A nakonec se tak skutečně i stalo. Worrel musel prokázat, že je skutečně schopen se svým magickým pomocníkem udržovat nepřetržitý kontakt a že homunkulus neusne. Bolenovi bylo

nakonec jedno kdo hlídá. A álfheimskému kouzelníkovi byli všichni družiníci vděční.

Strava se na Karpenu vydávala dvakrát denně. Ráno byla většinou poctivá polévka, sýr, špek nebo uzenina, nějaká ta cibule a obilná placka. Druhé jídlo se vydávalo k večeru a skládalo se z hrachové kaše nebo fazolí, nasoleného vepřového a někdy byla i večer hustá polévka. Pokud měl Kahanec náladu a čas, pekl někdy i přes den masité koláče nebo placky, které si šlo namazat řepnou marmeládou. Někdy byla strava zpestřena rybou. K pití bylo ředěné víno a kořalka, kterou ovšem vydával bocman Kosatka pouze na přiděl a dával všem najevo, že když bude chtít, tak žádný alkohol nepoteče. Nurnští ovšem měli své vlastní bohaté zdroje, takže jim to bylo, alespoň zpočátku, celkem jedno.

Během několik dní opustila většinu družiny i mořská nemoc. Počasí bylo příznivé, a tak jedinou nepříjemností se stalo občasně drhnutí paluby. Je však třeba říci, že někteří z Nurnských se této práci dokázali vyhnout. Nepracoval vůdce, starý Bolbuch, kuchařův pomocník Lipi, Jorchen uplatil Rhaka Thogeye flaškou kořalky, aby to vzal za něj. Dwany Růžicka se nějak dokázal vždycky někde zašít, a tak vlastně drhl jenom tři barbaři. Zoltar byl v tomto více než shovívavý a ani Bolen nijak netlačil na pilu.

Asi po pěti dnech se začalo horšit počasí. Vysoké vlny se zpěnným vrcholem se občas přelily i přes palubu. Kdo nemusel, raději zůstal v podpalubí. Worrelu Sovákovi se vrátila mořská nemoc. Álfheimský elf měl slabou tělesnou konstituci a věčné houpání paluby mu nedělalo dobře.

„Slyšel jsem, že budeme dělat zastávku ve tvym rodišti. Na ostrově svobody“, nadšeně mu oznámil Jorchen. „Jsem strašně zvědavýj na tu kulturu, na ty ušlechtilý tváře, na tu jednotu. Už se určitě těšíš taky, co?“.

„Až přistaneme, tak zalezu do podpalubí, tam, co se teď zašívá Bolbuch, a nikam nejdu“.

„Počkej, příteli... jak to?“, nechápal hraničník.

„Protože sem Sovák, a na Sováky tam teď pořádaj pogromy. Noc rudejch blesků, to byla řezničina. Krullem se stal Čikenéz z Múrů a Sováci proti němu vedli rebélii. Proč myslíš, že sem votamtad' zdrhnul? Dělej, přísuň mi džber...“.

Worrel se důkladně vyzvracel a oťel si ústa.

„...ale, ale... to jsou přeci elfové... elfové! Ti přeci žijí v harmonii a v řádu!“.

„Víš prdlajs vo životě. Zachránil jsem holej krk...“.

Jorchenovi se náhle chtělo zvracet také. Jeho životní víra dostala pořádný kopanec. Pak se

Dopis starostovi

Al-Rahem

Vážený pane starosto,

Přiznám se, že jste mě potěšil tím, že jste se rozhodl veřejně vyjádřit k problému, jenž jsem Vám přednesl. Nicméně odpověď jako taková už výrazně méně. Váš návrh na to, abych nevětral a tím se celá věc jaksi smetla ze stolu, ve mně vyvolává otázku, jestli jste se celým problémem vůbec zabýval. Víte, měl jsem pocit, že starosta je od toho, aby řešil běžné věci v životě naší obce a snažil se najít kompromisy či řešení. Ale Váš postoj, že jsem akorát potíživista, což jste mi řekl osobně a následně veřejné doporučení ohledně větrání mně silně zklamalo. Víte, on ten problém se netýká toho, že jednou za čas vylije Vilda do našeho potůčku zbytky z varu, ale to, že se to pak usazuje v rybníčku a pobyt v jeho okolí není věru příjemnou záležitostí. To že se Vilda odmítá k problému jakkoliv postavit a zavřel se doma, mě tolik nepřekvapil. Ale u starosty obce bych přece jen čekal větší snahu najít řešení. Nicméně stále očekávám, že se budete tímto problémem ještě zabývat a pokusíte se nahlédnout na věc poněkud obšírněji, než jste dosavad učinil.

S pozdravem Al-Rahem

V ledovém zajetí - část první

Otakáro Vesta

Velká sláva

„Tři... dva... jedna... teď!“, zařval z dřevěné věžičky, postavené pouze pro tento účel, důstojník gwendarronského královského námořnictva v parádní uniformě. Na jeho povel asi stovka připravených dělníků praštila kladivy do dubových podpěr, které jako poslední jistily obrovský válečný koráb, nejnovější pýchu gwendarronské námořní moci. Loď se pomalu, za mohutného skřípotu, rozjela po oloupaných kulatinách, chlazených proudy vody a postupně nabírala na rychlosti až její trup rozčísil zpěněnou mořskou hladinu. V jednu chvíli se naklonila na levý bok, pak se ale trup opět vzepjal a zástupce královských doků, který za celou tuhle parádu a rovněž za stavbu korábu zodpovídal, si mohl oddechnout. Bohové vědí, že ne vždy takováto monstrózní akce dopadne bez komplikací. Teď bude loď vybavena stožáry, lanovím, plachtami a vůbec všechnou výstrojí a výzbrojí, pak bude provedeno několik cvičných plaveb, bude vybrána náležitá

posádka a teprve pak se bude moci nový válečný koráb, který právě tento den slavnostně obdržel své jméno „Vládeck moří“ a jeho patronem se stal nejstarší syn krále Lintholda, osmnáctiletý Teydrik, zařadit do plně bojové služby. Přihlížející davy, které se shromáždily na tuto událost v Nurnském přístavu, zaburácely nadšením a jásotem odměnily tuto velkolepou podívanou. Královská rodina, která celé akci přihlížela z vysoké tribuny, pokryté královskými barvami, davu vlídně pokynula a pak se i s hosty a početným doprovodem odebrala slavit do přistavených stanů. Všude vlály červenobílozlaté praporce království Gwendarron a jarní slunce zalévalo celý Nurn. Oslava se povedla na výbornou.

„...šmankote! Někdo mi čmajznul měšec! Chtěl jsem si koupit támhle jelito a teď budu vo hladu“, zanařikal Grendell, který se zval z Erkeny, a zatvářil se nešťastně.

„Měl sis ho líp hlídat, barbarskej! Mě se pokusil někdo vokrásť už ráno, hned já jsme přijeli do města. Jenomže já si holt umím dát pozor, protože my vođ hraničního sboru jsme pořád vostražitý a bdělý! A moc dobře víme, jak to chodí v takovejhle kosmopolitních dirách!“; úkosem se na Grendella podíval Jorchen Kierke. Ostatně Jorchen se nijak nebavil, spíše v duchu nadával na Gwendarron a jeho rozpínavost.

„Sem si spíš myslel, jestli by mi někdo nepučil, abych se na to jídlo nemusel jenom koukat“.

„Já ti pučím! Já mám peněz jako šlupek!“, přátelsky barbara objal Zoltar Zemikosa, který v jedné ruce držel korbel piva a druhou se nonšalantně škrábal v rozkroku, „...ale možná za to někdy budu něco chtít“.

Liscannofané se roztrhli na několik hloučků a teď se proplétali mezi kouřícími stánky a snažili se vyhnout davu.

„Jakmile je někde takovýhle shromáždění davu, tak se tam vždycky krade. To vám můžu potvrdit“, pokýval hlavou hobit Lipi Hopkal, kterého družina kdysi v Kardamu osvobodila ze skřetího zajetí.

„Tak to mě fakt utěšilo, děkuju. Ale proč okradli zrovna mě? Já nikomu přeci nikdy nic neudělal. Já chci jenom dobro pro nás barbary?“; rozčiloval se stále Grendell, i když si od Zoltara už ochotně převzal několik zlatek.

„Barbaři jsou podradná a mrzká rasa, třeba jako hobiti nebo trasličci. Já uznávám jedině elfí rasu. Teda hlavně její vzletný myšlenky“.

Dwany Růčička, hobit s rozložitými rameny, se na Jorchena vztekle podíval, ale neřekl nic. Neměl to zapotřebí. Jorchenovы rasové názory byly už všeobecně známé a většina družiníků je nebrala příliš vážně. I když občas dovedly udělat zlou krev.

já si myslím, že se sem budou moct dát nějaký malý a šikovný kamínka. To nebude tak hrozný“, pousmál se Rhak Thogey a hned začal otvor prozkoumávat.

„Deky, nesu vám deky“, ozval se ode dveří mladíčky námořník s plnou náručí.

„Dej, dej sem“.

„Kterej ty seš?“.

„Petrák se menuju, dřív jsem sloužil na válečný lodi jako plavčík. Tady je to dobrý, chlapi. Tady je všeho dost a hlavně dobrý jídlo. Ty deky vám můžu dát klidně dvě“.

„Jo? Tak to je dobře. A mě dej, mládenče, hned tři. Sem totiž kapánek choulostivej na prsa“.

„Tak já vám ještě přinesu, pane elf. Tady se to tak nehlídá. To u válečného bych za ukradenou deku dostal důtkama. Tady na nějaký dece nezáleží“.

„Worrel. Můžeš mi říkat Worrel“.

„Hele, Petráku? Kdo to tam tak nahoře huláká?“.

„To je Kosatka. Bocman. Pěkněj hajzl“.

„Máte, pane Zemikoso, toho člověka určeného ke kuchaři?“.

„...ještě ne, ale hned ho určím“, podrbal se na hlavě Zoltar a oběhl své mužstvo. Celkem rychle se dobrovolně přihlásil Lipi Hopkal, který pochopil, že místo v teple může mít své výhody. Byl poslán na příď, kde se nacházela kuchyně. Lipi zaklepal a bez vyzvání vstoupil. V místnosti, hrdě nazývané jako kuchyně, zabírala největší prostor železná kamna. Stál u nich malý člověk a něco přepočítával.

„Prej se tady mám hlásit“.

„Aha, hobit? To mám radost...“.

„Máš snad něco proti hobitům? Nejseš náhodou druhéj Kierke?“.

„Nevím kdo je to Kierke a proti hobitům nic nemám. Snad až na to, že jeden kdysi vobskočil mojí matku. Výsledkem čehož jsem já“, smutně se pousmál ten pomenší člověk a Lipimu došlo, že vládce lodní kuchyně je napůl člověk a napůl hobit. „Menuju se Kahanec a ukážu ti, co a jak“.

„Kam si mám dát věci, prej tu budu taky bydlet?“.

„Dej si to támhle do skříňky a na tu skobu si můžeš pověsit kabát. Pryčnu máš tady. A zejtra se už bude normálně vařit. Takže ti ukážu, co a jak. Umiš něco?“.

„Každej hobit umí tak trochu vařit, že jo“, rozšafně rozložil rukama Lipi a nasadil světáky výraz. Rozhodně nehodlal Kahancovi vyprávět o své kardamské anabázi, kdy několik dlouhých měsíců připravoval jídlo skřetům z krajně podezřelých surovin.

„Tak jo. Brzo zjistíš, že služba v kuchyni má svoje nesporný výhody“.

„To doufám. Jinak bych se sem nehlásil.

A teď bych se vzdálil. Máme ještě nějakou chlastačku před vyplutím.

„Jo, jo“.

Sirn dorazil navečer a v rozjařeně náladě vzal Nurnské, kapitána Bolena a kormidelníka Kracha na rozlučkovou pitku. Námořnická hospoda U tří ryb byl nevelký podnik s celkem solidní kuchyní a bohatým výběrem alkoholů. Všichni zde pobýli až dlouho do noci. Zoltar Zemikosa na chvíli odběhl a vrátil se v doprovodu několik lehkých dívek, které se tak připojily k oslavě. V pokročilé hodině se odvázel i podmračený Krach a vytáhl skřípky, na které začal hrát sentimentální námořnické písně. Nurnští si mnohokrát připili na zdar výpravy a panovala dobrá nálada. Okolo půlnoci se rozloučil Sirn. Postupně začali někteří odpadávat a spát se vydali už na Karpen. Do svých nových kajut.

„Hla... vně, neu... padnout. Po... ma... lu.“, těžce krácel hraničník z krčmy.

„Už deš?“; zahulákal na něj Zoltar Zemikosa z průjezdu. Jorchen se otočil a rozmazaným pohledem vnímal svého velitele jen napůl. Vůdce se na něj přátelsky šklebil a hraničník si pomalu uvědomil, že tam není sám. Byla tam i jedna z přistavních holek a cosi v pokleku u Zoltara kutila. Zemikosa měl kalhoty spuštěné až ke kolenům.

„Ty prase! A to... si se ráno... srdceryvně... loučil s Pamillou. Ale co... má co chtěla, cuchtá jedna... hobiti“.

„Ááá... co je? Jo... to sem potřeboval! Chceš jí pučit? Mám jí zaplacenou až do rána...“.

„Polib mi!“.

Jako jediný nedorazil Jorchen tu noc na Karpen. Zmožen pitím sice došel do přístavu, ale tam se svalil do zdánlivě opuštěného rybářského člunu.

Na sever!

Ráno měl hraničník sen, že se topí. Zalévaly ho proudy studené vody a on plaval v mořské vodě. Síly ho však opouštěly a on klesal do hlubiny...

„To je dost, že ses vzbudil! Padej z našeho člunu, nebo tě mám eště polejt?“, křičel na něj jakýsi muž.

„Kde... kde... to sem?“.

„Přebrales, kamaráde! Když neumiš pít, tak to nedělej. A teď padej z našeho člunu! Nebo tě vezmu veslem!“.

Jorchen se ztěžka zvedl a vypotácel se z člunu na břeh. Hlava mu třeštila a jen pomalu se rozpomínal na minulé události. Toužil po okurce a

možná za to někdy budu něco chtít“.

„Já nevím, co na těch ženskéj vidíte. To já už mám za sebou“, ozval se trpaslík Bolbuch, kterému bylo již devadesát let. „Ale já se třeba zase byl podívat v tý nový čtvrti v Nurnu. Na jih. Je to pěkný, stavěj to trpasličí vodborníci. Pěkně z kamene. Poctivě. Taky tam stavěj novou hradbu...“.

„Já sem slyšel, že se teď daleko víc obchoduje. Viděli jste těch lodí v obchodním přístavu? Jak před lety tak nějak divně skončila ta válka s Mallikornem, tak já slyšel, že vona vlastně pořád pokračuje. Akorát, že jinejma prostředkama. Uvalilo se šílený clo na všechno, co prochází přes Mallikorn. A naopak na věci, co se dovážej z jinejch zemí, zase to clo kleslo. Taky se teď hodně obchoduje přes Kostenecko. Získat obchodní licenci nebylo nikdy tak snadný. Proto jsou teď všude vidět peníze“, přešel na jiné téma Dwany Růžička, kterého tyhle věci vždycky zajímaly.

„Hele, pánové. Todle nemá cenu, tady je pořád ta šílená tlačénice. Pojd'te, zkrátíme si cestu tamhle přes rybářskou čtvrt'. Já to znám, je tam takovej lacinej bordýlek“, děl Zoltar Zemikosa.

„Tak jo“.

Nurnští se vymotali z davu a vydali se Zemikosovou zkratkou. Rybářská čtvrt' byla citit rybinou a mořem. Jak taky jinak. Domky zde byly převážně dřevěné a stavěny byly víceméně nahodile. Nikdo Nurnským nevěnoval nějakou pozornost. Nad hlavami jim prolétali rackové a rvali se o zbytky ryb, o které rybáři nestáli. Na několika místech byly vytažené čluny obráceny dnem vzhůru kvůli vyspravení a chůze po kluzkých lávkách vyžadovala zvýšenou opatrnost. Moře zde byly špinavé a plné chuchvalců nažloutlé pěny. Nebylo to příjemné místo.

„Teda, to vám řeknu, pánové. To bych radši makal v tý nejspodnější štolě a rubal horninu, než žil v tomhe smradu“, děl starý Bolbuch a ostentativně si držel nos.

„Dyt' ty si dělal na šachtě, ne? Tak co povídáš. A když už jsme u toho smradu, teda nechci se tě Bolbuchu nějak dotknout, to néé, ale ty taky už smrdíš jako starej kozel. Ses mohl na tu dnešní slávu třeba taky trochu vošplíchnout“, odpověděl trpaslíkovi hobit Lipi a demonstrativně se od něj odtáhl dál.

„Smrdím. A rozhodně se nehodlám na starý kolena méjt. Ve svým věku už mám nárok na pohodlí“, dostalo se hobitovi zcela klidné odpovědi a Bolbuch si prohrábl zažloutlé a upatlané vousy.

„Hele chlapi. Táhle se něco děje. Vidíte! Je tam hotový shromáždění“, ukázal chlupatou pravici Zoltar Zemikosa.

Něco se na místě, kam ukazoval theurg, skutečně dělo. Snad jen s tím shromážděním to

trochu přehnal. Na obráceném člunu před jednou chatrčí stál postarší muž, držel v ruce lejtstro a druhou ukazoval na různé věci před ním a hlasitě vykřikoval.

„Takže sada nádobí hliněného, obstojný stav, kdo dá víc než tři stříbrňáky? Dá někdo víc... poprvý... podruhé... a potřetí! Přiklepnuto támhle pani. Dále tu máme pár džberů...“.

„Hele, dražba! To je jako v Liscannoru po výpravě“, zaradoval se Dwany Růžička a začal se o celou událost zajímat.

„Jenomže tady dražej samý blbosti. Žádný kouzelný zbroje, magický prsteny a vzácný trofeje“, ušklíbl se Jorchen Kierke.

„No poslední pancíř, kterej jsem koupil v dražbě, taky tý magie zrovna moc nepobral. Teď mi visí na zdi ve sklepe“, děl Bolbuch, ale zvědavost mu velela přistoupit, a po něm tak učinili i další.

„Výborně, pánové! Přišli jste v pravou chvíli. Teď přijdou na řadu ty nejlepší kousky“.

„No počkat. A co se tu teda vlastně děje?“.

„Umřel starej Bulwarr, měl dluhy, tak teď se rozprodává jeho pozůstalost. Říká se tomu dražba. Dražba pánové, to je...“.

„My víme co je dražba! Lemrouchu! Nemusíš nás poučovat!“, ozvalo se dražiteli v odpověď hned několik rozhořčených hlasů od Nurnských dobrodruhů. „Pokračuj!“

„Ano, ano. Takže tady mám pěkněj kámen s takovejma červenějma drahejma kamenama. To má hodnotu. Takže kdo kolik dá? Vyvolávací cena tři zlatý“.

„Dám deset!“.

„Já patnáct, to mě zajímá!“.

„Přihazuju pět!“

Postupně přihazované částky zcela odrovnaly všechny přihlížející a celý akt se tak stal pouze zábavou pro Nurnské. Z prosté prkenné rakve, která měla stále otevřené víko, se na celou událost mohl dívat i nebožtík. Ukázalo se, že některé věci byly minimálně zajímavé. Nejvíce se do dražby zapojil Jorchen Kierke, který postupně zakoupil dřevěnou sošku, jakousi figurku z kůže a celý svazek jakýchsi lejtster. Lipi Hopkal se praštil přes kapsu a koupil rovnou celou rybářskou chatrč a onen kámen. Barbar Grendell si koupil několik kožešin. „Na nový boty“, jak řekl.

„Tak a ještě tu máme psa! Je to velikej pes, všichni ho známe. Patřil tý Bulwarrově holce, ale ta nemá na nic nárok, protože starej Bulwarr měl dluhy, jak už jsem říkal. Takže vyvolávací cena je...“.

Psa koupil nakonec také Jorchen Kierke. Když hraničnickovu ochotu utrácet spatřila nějaká místní ženština obratem ruky mu prodala i celý čerstvý vrh šesti štěňat, který s dražbou neměl vůbec nic společného.

„Nikoli, přáteli Jorchene. To je homunkulus, umělá bytost, kterou jsem vyvolal za pomoci tajemného rituálu, který se na Álfheimu dědí z pokolení na pokolení. Bude nám sloužit. Má totiž mnohostranné využití“.

„Mocná elfí magie. Toť učiněný balzám na duši“, poplácal hraničník Sováka po zádech.

„Vypadá jako malomocnej“, podotkl Bolbuch. „Aby se nás někdo nestřítil“.

„To se taky můžou štítit tebe, když se nemeješ. Co haniš elfí dílo?“.

„Nemusíte se bát, myslel jsem i na tohle“, zlehka se homunkula dotkl Sovák, zamumlal nějaká slova, kterým nebylo rozumět a homunkulus zmizel všem z očí.

Jorchen se zatvářil vítězoslavně. Jako by snad homunkulus patřil jemu.

„Hm, neviditelnost. Ta se hodí vždycky“, podotkl Dwany Růžička, který toho hodně znal. „Aspoň ho líp propašujuj na loď“.

„Správně, bude to náš tajnej trumf. Jo, a když jsme u toho, tak mám pro vás ještě jednu informaci. Sirn nám přidělí nějakýho chlapa. Barbara, ktorej to prej umí s mečem“, oznámil všem Zoltar.

„Barbara! Bude tady další barbar! To je skvělý“, zaradoval se Grendell upřímně.

„To ho jako přijmeme mezi nás?“,

otázal se Lipi.

„Tak to zatím nevím. Znáš to. Musí se nejdřív osvědčit, a pak se uvidí“.

„Jo, to je moudrý“, souhlasil Bolbuch. „Jinak sem vám eště chtěl říct takovou malou nepříjemnost. Docela maličkou. Na tý lodi se budeme jako muset taky zapojit do pracovního procesu...“.

„Hráblo ti?“.

„Tak se mnou nepočítej!“.

„Nejsem ničí posluha. Jsem pasažér!“.

„Klid! Takový jako drobný práce. Třeba si zastřílíme ze šípometu...“.

„Jo... aha“.

„Nebo budeme třeba šplhat do toho strážního koše. Určitě z něj bude dobrej výhled...“.

„Nemáš náhodou na mysli držení hlídek?“.

„Jo... po čt... hodinách“.

„Cože si říkal? Nebylo ti tak docela rozumět“.

„Hodiny“.

„To sem rozuměl. Ale to předtím...“.

„Čtyři... čtyři hodiny se drží hlídka“.

„Čtyři hodiny se jako budeme kinklat v tom prostorečku? Tak to se mnou nepočítej!“.

„A dost! Co je to furt za držkování! Když poručím, tak pomažeš kam ti ukážu, Jorchene. A nesar!“,

zahřimal Zoltar, „Prostě je to nutný, je to součást dohody. Voni, myslím jako posádka, budou

taky makat na souši, kde přebíráme velení my. Teda já...“.

„Tak to vybal všechno, vůdče. Co ještě budeme muset dělat?“, otázal se celkem klidně Bolbuch, který mohl dobře vědět, že se vždycky může vymluvit na svůj věk nebo třeba na opilost.

„Vobčas se bude drhnout paluba. Tak jako vošůrovat hadrem... trochu... vobčas“.

„Nemaž nám med kolem huby, na lodi se paluba drhne pískem a je to dost hnusná práce!“, ozval se teď už i Rhak Thohey.

„Jo! Máš pravdu, je to hnusná práce. A ty pudeš drhnout první! A zrovna tak každé, na koho ukážu!“.

Nastal všeobecný šum a Zemikosa měl najednou pocit, že se mu to všechno vymyká z rukou.

„Klid, chlapi. Taky sem viděl, že jídla bude dost. I chlastu. A že si nás tak jako všechno vážej. S tou prací to nebude tak vážný. Hele, když si každé udělá svý, tak to může bejt pohoda, ne? Nebojte se. Jak už jsem řek, všechno bude“.

Poslední dny na pevnině

Následující dny proběhly v atmosféře horečného nakládání a posledních příprav. Postupně byly na Karpen dopraveny všechny zásoby a zboží, včetně čepic a klobouků. Den před odjezdem se všichni rozloučili s Liscannorem a pěšky vyrazili k Nurnu. Jezdecká zvířata nechali doma.

Loď Zeměpisné společnosti, Karpen, byla připravena k vyplutí. Všechno se blýskalo čistotou, kovové součástky byly vycištěné a naolejované. Plachty byly zatím zkasané a na obou stožárech se třepetaly vimpelové vlajky v červenozlaté barvě Zeměpisné společnosti. Gwendarronská vlajka byla umístěna na zádi. Nakládaly se poslední sudy a žoky. Šípomet na přídi již byl na své pozici překrytý plachtou. Bocman Kosatka řval na mužstvo rozkazy, Bolen s Krachem něco řešili v kapitánské kajutě a s některými členy posádky se přišly rozloučit jejich rodiny. Na nábreží stál Bořivoj Sirn, Faltys Dastych a několik dalších lidí z univerzity. A stál tam i jakýsi barbar v pancíři a s pytle složeným u nohou.

„To bude ten Dorn. Jak nám ho slíbil Sirn. Živej štít“, uchechtl se Zoltar. „Héj, pane Sirn. Tady jsme!“.

Sirn se se všemi uvítal a skutečně Zemikosovi představil barbara jako Dorna.

„Já jsem nákej Dorn. Jedu s váma“, přitrouble se jmenovaný pokusil o úsměv.

„Vítej, bratře. Já jsem Grendell, a támhle to je Rhak Thohey“.

„Thohey. Vidím že máš pěkný brnění.

ne?“, otázal se Rhak Thogey svého barbařihó spoludruha Grendella.

„Já taky nevím, mě teď nezajímá nějaký Zemikosa. Už jsem ti vyprávěl vo tý krádeži, která mě potkala dneska ve městě?“.

„Jo, říkal, bratře. Je to taková smutná událost. Ale co naděláš. Radši se napijem“.

Zoltar se mezitím upravil a přisedl si k ostatním. Tvářil se spokojeně. Někde na chodbě se šustla sukně rozvrkočené Pamilly Nórienské.

„Hej, matko! Nalejte mi pivo a dejte láhev kořalky. Čeká nás dlouhý večer. Tak co, chlapi? Už dorazil ten Jorchen s těma papírama? Sem zvědavý, i když si teda myslím, že to nic nebude“.

„To nikdá nevíš. Třeba u nás na Álfheimu je každá písemnost vzácná...“.

„To věřím, když jste tam všichni pologramotný a jenom se mlátíte navzájem, Worreli“, ušklíbl se Dwany na elfa, který seděl naproti.

„Nikolivěk. Já už jsem tedy trochu ovíněn, ale přítel Jorchen by ti zajisté vysvětlil, jak je to se vzdělaností elfích kultur...“.

„Proč si vlastně vy dva pořád říkáte ‘příteli’? Zní to tak nějak divně“, zamumlal trpaslík Bolbuch a pořádně si loknul.

„Já vlastně ani nevím. Jorchen mi tak začal říkat, tak mu tak říkám taky. Myslím si, že je to pocta“.

„Nebo ti spíš leze do zadku“, uchechtl se Dwany Růžička, ale když to říkal, tak si pohledem zkontroloval, zda hraničník Jorchen náhodou nepřichází. To by se zase mohl vztekat a o to hobit nestál.

„A hele už jsou tady voba dva. Lipi i Jorchen s tím psem“.

Lipi Hopkal, který stejně jako několik ostatních bydlel v hostinci U hrocha, si oprášil oděv a rovnou se posadil. Sednul si i Jorchen, který si ovšem demonstrativně kecnul na opačný konec sražených stolů, přičemž se vmáčkl vedle Worrela Sováka. Elfa. Nebude přeci sedět vedle hobita. Ostatní si již na hraničnickovo chování zvykli a bylo jim celkem ukradené. Psa zahnal pod stůl, kde se zvíře ihned zmocnilo nějaké zapadlé kosti. Čistota v hostinci zrovna nevládla.

„Tak podívejte, byl jsem zjistit, co je to v tom šutru...“.

„Takže... já jsem si zase přečetl ty papíry...“.

„V tom šutru jsou...“.

„Mohl by si mlčet, když mluvím“.

„Já sem začal, tak to dopovím a neskákej mi do řeči...“.

„Pánové, vyzývám ke klidu. Postupně!“, okřikl člověka i hobita Bolbuch.

„Takže, já to dokončím...“.

„Ne, já to dokončím...“.

„Tak si metněte los, pitomci“, uchechtl se Zoltar Zemikosa a obdařil vlídným pohledem starou Pitkovou, která mu přinesla sotva ohřátou polivku od oběda. A pivo.

Nakonec Lipi ustoupil a Jorchen tak mohl začít mluvit souvisle.

„Není to moc zajímavý, možná to nakonec věnuju obecní škole. Sou to prostě takový jako pohádky nebo příběhy. Příběhy se špatným koncem, teda aspoň některý. Nevím, co si o tom mám úplně myslet“.

„Tak to přečti. Uděláme si jako názor a aspoň nám bude líp chutnat“, řekl Grendell a zvýšeným hlasem dodal: „Když už to pivo za moc nestojí“.

„To teda nestojí a toho jídla by taky mohlo být víc, když už si to tady tak draho předplácím“, přidal se Rhak Thogey.

„Nevodvírej si na mě hubu, panáčku! Všechno slyším! Tenhle hadr už umlčet víc drzejších holomků!“, zašermovala mu Pitková před nosem.

„Což je ovšem trpká pravda“, podotkl Bolbuch.

„Jo, máme svý práva. Práva hostů, práva barbarů“.

„Šmankote, musíš i do kejdy tahat práva nějakých podras?!“.

„Se jenom hájím, Jorchene. Tebe ráno nevokradli, tebe ne“.

„Držte huby! Všichni! Náhodou tady panimáma vaří takovou dobrou domácíkovou stravu, já si nestěžuju“, usmál se Zoltar Zemikosa.

„To je jasný, že jemu podstrojuje, když jí brousí dceru, a vona doufá, že se Pamilla konečně provdá“, naklonil se Dwany k Bolbuchovi a oba se rozesmáli.

„Mlčíš!“, zaslechl hobitovu poznámku Zoltar, „A ty už čti“.

„Tak jo. Tady to asi začíná. Celý se to jmenuje Příběhy z Tarnoru a má to asi osm částí“.

Dary z moře

Dnes připlula loď. Veliká loď, plná dřeva a železa. Tento rok již druhá. Zakotvila v zátoce a její břicho vyvrhlo veliký člun. Osm mužů pohánělo vesla. Člun přistál a muži si podali ruce. V zátoce byl každý, kdo mohl na nohy. Muži se oholili a ženy měly sváteční šaty. Loď přivezla všechno. Hotové náčiní i surové pruty železa. Pytle s dřevěným uhlím i celé svazky pevných trámů. Dobré dřevo. Budou nové domy a také přístavní molo je potřeba opravit. Muži vyložili i osivo a balíky látek. Zacinkaly lahve i nádoby. Hosté byli pozváni na hostinu. Hlasy byly toho dne hlučné a bujaré. Slavilo se až do rána.

Vsadim se, že až vypluju, tak se půlka z nich popljíe“.

„To se eště uvidí“, sykl Zemikosa, kterému se ten chlapík vůbec nelíbil.

„Takže, domluveno. Jo, říkal mi Sirn, že k vám může ještě dát nějakýho barbara, jestli máte zájem“.

„Jasně, každý žije... každá ruka se nám bude hodit. Co je zač?“.

„Nějaký Dorn, prej kdysi i sloužil na moři. Dokonce prej pod Sirem, teď dělal u městský stráže“.

„Bude se hodit. No... já jdu teď za mejma chlapama ještě něco naplánovat. A všechno ostatní je domluvený“.

„Uvidíme se“.

Zoltar měl hlavu plnou nejrůznějších myšlenek, když mířil ke Škebli. Měl zizeň jako trám. Svě druhy našel v družně debatě. Vykřikovali jeden přes druhého a debata se zřejmě točila okolo vybavení, které bude nutné vzít na cestu na sever. A také o případném obchodním tovaru.

„Ještě, že deš! Někdo tomu musí dát nějaký řád!“.

„Čemu?“.

„No, přece tomu, co si jako máme vzít s sebou, to dá rozum. Seš vůdce“.

„To je jasný“, usedl Zoltar Zemikosa do čela stolu a rozhodil rukama, „Tak! Pivo sem!“.

Všichni vyčkávali, co z vůdce vypadne, pouze Grendell se zaobíral přepočítáváním své hotovosti, neboť si chtěl zajít koupit nové meč.

„K čemu ste zatím dospěli?“, opatrně se zeptal vůdce, neboť jeho představy byly zatím spíše mlhavé.

„Potřebujeme hodně příkrývek, taky asi teplý voblečení...“.

„Čepice a rukavice!“.

„Navrhoval bych koupit nějaký sněžnice a třeba sánky“.

„A to jako k čemu, Jorchene?“.

„No, když budeme na tom sněhu...“.

„To maj všechno na lodi, maj tam hromady dek a nějaký kožichy, teď mi to Bolen všechno ukazoval...“.

„Měli bysme mít svoje, musíme být přece nezávislí. Nevíme, co nás potká...“.

„Taky potřebujeme takový ty základní věci. Lana, lucerny, voleje na svícení, jídlo...“.

„Tak to je snad jasný, ne? Doprčic! Copak ste malý děti? Tohle si každé dokáže vopatřit sám. Máme na to týden“.

„No, počkej, počkej! Nejedeme někam za Krtenou na venkov. Jedeme bohově vědí kam. Musíme to naplánovat a zkoordinovat!“.

„Já si beru tu novou tornu. Má takový široký popruhy, nevodí mě to tolik záda“, pochlubil se Worrel Sovák.

„Dobrý“.

„Já si vezmu svojí starou beranici, nevmrznou mi aspoň ušiska...“.

„Takže takhle. Každý ať si vezme co uzná za vhodný“.

„Kurva, vůdče! To není tak jednoduchý. Co třeba ty sněžnice?“.

„Vo co ti de, Jorchene? Vo co ti krucinál pořád de? Klidně si vem třeba postel, když se ti vejde do báglu! Co furt kafráš!“.

„Já teda chci říct, že se mi to nelíbí. To jak tady vůdce není schopnej dát dohromady pár věcí“.

„Jasně, že dovedu! Ty mě nebudeš poučovat, já už jsem na rozdíl vod tebe něco v družině zažil! Dejte sem někdo papír, kruci!“, vybuchl Zoltar, který začínal vidět rudě. Co po něm někteří vlastně chtějí? On má velet, dávat důležité rozkazy a ne se věnovat nějakým podružnostem. „Udělám holt večer seznam všeho potřebného! Když prostě nejsou některý pitomci schopný zabalit si bág!“.

„Možná by sis ušetřil spoustu starostí, kdybys jmenoval zástupce“, navrhl Dwany Růžička. A byla to dobře míněná rada. Takový zástupce vlastně funguje jako nárazník mezi vůdcem a mužstvem. Může ze své moci ostatní komandovat a naopak v případě problémů na něj může vůdce svalit vinu. Ostatně Zoltar Zemikosa několikrát zástupcem již byl a vždy si v této funkci líbival. Teď ho však hobitova poznámka zvedla ze židle.

„Do prdele! Nepotřebuju nějakýho pitomýho zástupce! Já všechno zvládnú sám! Vodcházíme směr Liscannor! Zjutrá ráno se tam sejdem. U hrocha! Dostanete ten váš pitomej seznam! A když mě nebudou některý moc srát, tak tam velkoryse napíšu i ty sněžnice!“.

„Hlavně ten papír moc nepocintej inkoustem a omez hrubky“, rýpl si Jorchen.

„Ty...!“.

Druhý den ráno se skutečně všichni opět sešli. Někteří měli i zabalená zavazadla a na sobě zbroje. Jako poslední se doloudal vůdce.

„Tak se pochlub, máš ten papír?“.

„Co bych neměl...“.

„Ukaž, ať si to přečtem“.

„Papír mám... tady“, vytáhl Zoltar zpod kamizoly nadvakrát přeložený list a zatvářil se zpupně.

„Co?! Co to jako má znamenat?“, vykřikl Jorchen, když papír rozložil, „Dyt' je prázdný! Jo, pardon! Abych ti teda nekřivdil. Ten prázdný papír je nadepsanej jako „Seznam“. To muselo být strašný

Zákon byl jasný. Marně za Beriáše jeho matka prosila. Byl vyvlečen ven. Děti začaly sbírat kameny...

Čekání

Je tomu již mnoho let co připlula poslední loď. Nikdo z živých to nezažil. Naposled ji prý spatřil starý Fule, když byl ještě mladý. Fule byl pohřben do kamene před padesáti jary. Dobytek pomřel již dávno a jehňat se rodí čím dál méně. Krušné jsou časy. Domy padají, nemá je kdo udržovat. Lidé jsou nemocní a umírají. Plouží se jako stíny. V létě se ještě dá přežít, ale zima je zlá. Vznikají hádky proč tomu tak je. Prý jsme rozhněvali bohy, prý je moře na jih zamrzlé, prý na nás zapomněli. Letos se narodily jen tři děti. Dvě již zemřely a malá Gjara je nemocná a slabá. Někdo říká, že máme jít prosit o pomoc gulidy, lidi Sněhu. Jiní chtějí osadu opustit a jít přes hory na jih.

Gjara dnes v noci zemřela...

„Tak to je hustý. Takový jako nejdřív normální a pak je to čím dál tím tvrdší. Takovej smutnej úděl“, pokýval hlavou Bolbuch, když Jorchen dočetl poslední slovo.

„Hele, ale to kamenování, to bychom mohli zavést i v Liscannoru, ne?“, zasmál se Zoltar Zemikosa.

„Jasně. Když trefíš barbara, tak to máš za bod a když hobita, tak tři. Protože ty sou malý a degenerovaný“, chytil se tématu Jorchen.

„Aby ti ovšem nějaký ten šutr nepřiletěl zpátky. Vsadím se, že umím házet líp než ty, bambulo hraničnická. Ty bys netrefil ani vrata vod stodoly“, uchechtl se Dwany.

„Nechte toto! Ale když se nad tím zamyslíte, tak Bolbuch má pravdu. Nejdřív sou to takový jako vobecný řeči. Jako popisný. Ale pak je to ke konci temnější a temnější“, podotkl Worrel.

„Co je na tom temného? Prostě vystrčili dítě na mráz, protože měli hlad, no?“, namítl Zoltar, „To se u nás dělalo běžně. Jo kdyby ta ženská to dítě snědla s knedlíkem, tak to už by bylo temný, ale takhle?“.

„Jo u vás? To jako myslíš tam, kde potulnej barvíř vohnul tvoji matku Krtenu vo klandr a pak zase táhnul dál?“.

„Co furt máš s tím barvířem, Jorchene! Moji matku vohnul vo klandr bejvalej voják! V barvířský dílně jsem pak jenom pracoval. Chvilí teda“.

„Jo, tak to jo, já si to nemůžu nějak zapamatovat, protože tuhle historku říkáš pokaždý jinak. Ale malýho bráchu si strčil do sirotčince, když ti matka Krtena vydechla naposled?“.

„No to jo. A co?“.

„Nerad vstupuju do toho vašeho rozhovoru, ale když už to tady Jorchen dočetl, tak bych vám rád řekl, co sem zjistil ohledně toho šutru“, dostal se Lipi konečně ke slovu.

„No, jasně! Povídej“.

„Tak hele, dozvěděl jsem se, že ty kamínky jsou granáty...“.

„Granáty! To je dobrý! To sou takový jako diamanty, ne?“.

„Ne, milý Zoltare. Granáty maj zlomek ceny toho co diamanty“, pousmál se Bolbuch, ale theurgovo nadšení tím ztlumil jen částečně.

„Ale sou to drahokamy, ne? Prostě drahý šutry?!“.

„No, sou to jenom polodrahokamy...“.

„Trpaslickej, to je jedno! Prostě to má cenu půlky diamantu, když je to půl, ne?“.

„Zoltare, já nechápu, jak ty můžeš při své prostoduchosti návázat styk se sférami, nebo co to provozuješ v tý tvý ratejné. Nebo vlastně asi chápu“.

„Neurážej, hele, jo! Prostě to umím. Mám to vod přírody. To je prostě talent. Možná sem ho zdědil po matce. Po Krteně. Tak kolik to teda má cenu?“.

Bolbuch vzal od Lipiho kámen a pořádně si je prohlédl.

„Takže tohle je kus granátonosný rudy. A tyhlety červený kamínky, který jsou do ní jako vrostlý sou právě ty granáty. Nebo taky pyropy nebo almandiny a třeba taky grosuláry. To sou prostě různý odrůdy toho granátu. A ty se z toho musej teprve vysekat. Blbý je, že někdy maj tendenci se rozpadnout. Ale když ne, tak se to pak musí ještě brousit. No a pak teprve získáš ten finální polodrahokam v podobě, kdy ho můžeš někomu nabídnout. Polodrahokam, Zoltare!“.

„Kolik?“.

„Tohle bys prodal maximálně za pár zlatejch“.

Zoltaru Zemikosovi poklesla čelist. Ale jen na chvíli.

„A kdyby těch vyloupanejch, vybroušenejch... no prostě zpracovanejch granátů byl třeba pytel, tak kolik?“.

„Pak už by to bylo za docela dost peněz...“.

„Tak vidíš! Takže vymlátíme z toho dědka, vodkad' to má, a pak si toho nakopeme pytle. Na to já mám chuť!“.

„Ten dědek je mrtvej, Zoltare. Copak už si nepamatuješ, jak jsem ten šutr získal? Spuštění lodi, stánky s občerstvením, rybářská čtvrť, mrtvej chlap v truhle, dražba? Pořád nic?“, zašklebil se na theurga hobit Lipi Hopkal.

„No jo, porád! Ty to taky komplikuješ! Tak to teda nevím...“.

to na vás“.

„Kostky sou blbý“, odmítl tohle řešení Zoltar a upřeně se podíval na Grendella.

Ten se cítil velmi povznesen, nedošlo mu, že hlasy pro něj byly hlasy protestní. Hlasy ne pro něj, ale hlasy proti Zemikosovi. Zatímco barbar váhal, Zemikosa se potil. ‘Rozbiju Lipimu hubu’, přemítal v duchu.

„Ať je teda vůdce Zemikosa“, pronesl nakonec Grendell, „Má přeci jenom víc zkušeností“.

„Výsledek volby teda jako přijímám. Děkuju vám všem za projevenou důvěru“, nafoukl se Zoltar, „A teď vyrazíme za Sirnem a do přístavu. Čeká nás spousta práce, tak žádný flákání!“.

Všechno bude

Někde na půli cesty do Nurnu narazili na Lipiho Hopkala, jak se klímá v sedle svého poníka, který se lině plouhal k Liscannoru.

„A... tak už se hobito našel. Prej přepadenej! Nožky nahore! Prdlajs, zkárovanéj jak dobytek! Samozřejmě, že sem měl pravdu!“.

„Jé... to ste vy? Rád vás vidím. Já jedu tam a vy tam? To je nějaký divný...“.

„Votoč to svoje zvíře a jedeš s náma! A je mi úplně jedno, jestli tě bolí palice! Takováhle nezodpovědnost se tady vod týhle chvíle trpět nebude. Tady bude pořádek!“, zahromoval na hobita novopečený vůdce.

„Co na mě řveš? Seš snad můj táta?“.

„Ne, já sem jenom tvůj velitel! Nadřízený! A ty teď budeš šoupat nohama, jak ti já poručím!“.

„No počkat! Neměl jsem náhodou taky volit?“.

„Tak tos možná měl, ale protože si se zhlákal jako dobytek a prošvihl si termín, tak se to holt vobešlo bez tebe! A dobře to dopadlo! I bez tebe!“.

„Tak fajn. Já ti teda gratuluju...“.

„Nech tý komedie, Zoltare! A zavel k další cestě“.

„Jedem!“.

V Nurnu vzal Bořivoj Sirn všechny na obhlídku lodi do přístavu. Loď Zeměpisné společnosti Karpen byla skutečně bytelná, byť nepřilíhla velká. Měřila asi 22 sáhů, měla dva stožáry, přičemž jeden byl opatřen strážním košem, ve vybavení byly i dva čluny a na příď se umísťoval šípomet, který však byl nyní složený. Sirn předal Nurnské kapitánu Bolenovi a vydal se zase něco zařizovat. Ukázalo se, že to není ‘ten’ kapitán Bolen. Jednalo se pouze o shodu jmen. Bolen, pomešší svalnatý člověk se začínajícími šedinami, si se všemi

podal ruce a s hrdostí družině představil loď.

„Takže, pane Zoltare. Tohle bude vaše kajuta. Budete jí muset sdílet ještě se dvěma muži od vás. Ostatní budou mít ubytovací prostory v podpalubí. Tady skloňte hlavu, ať se do ní nepraštíte. Vidíte? Tady. Pan Sirn chtěl, abych vám vyčlenil nějaké prostory pro vaše zboží. Takže to bude tady“, mávl rukou Bolen. „Není to tak velký, ale vezeme spoustu dřevěného uhlí a ještě sem musíme složit zásoby. Až to budete skládat, tak řekněte bocmanovi. Ukáže vám jak...“.

„Je to tu takový stísněný“, podotkl Grendell.

„Jo, holt nejste na nákladní lodi, která pluje někam pro obilí na jih. Museli jsme důkladně zpevnit obšívku a nechat udělat další přepážky. Tady... vidíte? Poctivej dub. Garantuju vám, že Karpen něco vydrží. Táhle jsou náhradní lana, plachty, koudel na temování, soudky s dehtem. Táhle bude pitná voda, tu budeme nabírat těsně před vyplutím, aby byla co nejčerstvější. Všechno musí mít svoje místo kvůli vyvážení a nic se taky nesmí jen tak volně povalovat. Takovej neupevněnej sud dokáže za bouře zabít chlapa!“.

„A támhle je co?“.

„Náhradní sloupky, kdyby praskla nějaká podpěra. Táhle je olej a támhle ocet. Suchary, mouka, sušený maso, uzený maso, soudky se zelím, nějaký marmeláda a sušený ovoce, nasolený maso a ryby, slanina, sýry, čocka, hrách...“.

„A pít? Myslim jako alkohol“.

„Vino, kořalka a pro začátek pivo, ale to tak dlouho nevydrží. Ovšem to je všechno na příděl a pod zámkem. Na starosti to má bocman Kosatka“.

„Tak s tím musím bejt kamarád“, uchechtl se Thogey.

„Vypadá, že jsme slušně zásobený“, podotkl Zoltar.

„Pan Sirn na tom trvá. Hodně mu na tom záleží. A nakonec tohle nebude žádná obyčejná plavba. Takže kromě těch určených prostor si může každý z vás vzít ještě bednu na osobní věci, tu budete mít u sebe v kajutě. Vezeme i náhradní šatstvo a teplý oblečení. Ale důrazně doporučuju, aby tohle měl každé své! Čeká nás zima a to pořádná. V Hoburgu už jsem byl a nemluvim do větru. A co bude dál, to přesně nikdo neví. Vim jenom, že to bude ještě horší! No, nebudu vás poučovat. Bylo mi řečeno, že se vyznáte“.

„Tady je přece jenom příjemněj, než v podpalubí“, protáhl se Worrel Sovák.

„No, ani bych neřek. Nějak to tu houpe. A to jsme ještě ani nevytáhli paty z přístavu“, zabručel Bolbuch.

„Pane Zemikosa, pojďte se mnou. Ještě

šátkem a přestože nebyla nijak krásná, tak si Jorchen uvědomil, že ho její poněkud exotické rysy přitahují. Nejvýraznější na její tváři byly čistě modré oči, které ovšem nepřítomně zíraly stále na jedno místo.

„Tak vy tvrdíte, že ten pes je váš. No to je ostatně i vidět. To nepopírám. Ale já ho koupil. Proč ho teda dražili? Mluvili vo nějakých dluhách?“

„Tak to byla asi pravda. Já... já... pořádně nevím. Když Bulwarr umřel a rozčířko se to, tak se nějakí lidé domáhali něčeho...“

„Ten Bulwarr to byl váš děd nebo otec?“

„On... on... nebyl můj příbuzný“.

„Nebyl? Von si vás jako... jako vydržoval?“

„Ne, to ne! Choval se ke mně slušně. Ne jako chlapi v přístavu...“

„Tak proč má mladá holka zapotřebí bydlet se starým chlapem?“

„My... my jsme přišli spolu...“

„Přišli spolu? Odkud přišli?“

„To je už několik let, tak asi osm nebo deset. Zachránil mě na pláních...“

„Zachránil? A na pláních? Jaký to byly pláně a kde? Vy nepocházíte z Gwendarronu?“

„Ne, my jsme přišli... jediný jsme přišli...“

„Ženská mluvte. Kde jste se narodila a jak se vůbec jmenujete?“

„Jmenuju se Šasta, jmenuju se Šasta. Promiňte, že jsem se nepředstavila. Narodila jsem se v Tarnoru, v Severní osadě. Pak jsme ale museli odejít...“

„To jste mi fakt pomohla. Jak mám vědět, kde je nějaký Tarnor. To je země?“

„Země? Ne... není to země. To byla naše osada. Byly tam... dvorce... chovali jsme ovce, ale... ale zvířata umírala... měli jsme hlad... tak jsme museli jít na jih. Za teplem...“, dívčiny modré oči se zoufale roztékaly, „Byl hlad... strašný hlad. Už mnoho let. Umřela spousta lidí. Sněhu bylo pořád víc a víc. A léto prý bylo pořád kratší a kratší. Nic jsme nemohli vypěstovat. Tak vladyka rozhodl, že opustíme Tarnor a půjdeme za teplem...“

„Takže jste přišli ze severu? Z Mubarrathu? Ale tam pokud vim, zas taková zima není. A proč jste skončili v Nurnu?“

„Já... já nevím, kde je ten Mubarach“.

„Počkat, kolik dní jste cestovali?“, zkusil to hraničník odjinud.

„Dlouho, strašně dlouho...“

Jorchen protočil oči a začal přemýšlet. Bylo toho na něj moc, ale zároveň začínal být zvědavý.

„Tak začneme trošku jinak. Vy... vy jste slepá od narození?“

„Ne, O zrak jsme přišla na pláních. Na sněhových pláních. Já... já jsem se ztratila. Bloudila

jsem. A to strašně slunce... pořád bylo strašně slunce... odráželo se od sněhu a... pak mě našel. Našel mě Bulwarr... Bulwarr mě našel. A já nic neviděla. Už nikdy“.

„Helejdte se, slečno. Ten pes, ten Sip, je teda váš. Můžete si ho vzít“.

„Jste hodnej, pane. Strašně hodnej. Zaplatím vám“, postavila se Šasta před hraničníka a děsivě samozřejmě pohybem si začala vytahovat sukni.

„Jak to chcete? Jenom mě nebijte, prosím“.

Jorchen vytřeštil oči a chvilku mu trvalo než mu došlo, co přesně mu Šasta nabízí.

„Nechte toho ženská! Teda Šasto. Nejsem žádný chlívák. Já vám prostě toho psa vracím jen tak“.

„Jen tak? Chlapi mi bez toho někdy nedají najíst. Já... já jsem slepá a voni toho využívali. Tam... tam v přístavu. Ale Sip... Sip mě chránil... když mě třeba u toho bili. Má mě rád... ale vždycky nemohl pomoci. No... zvykla jsem si. Jste hodnej“.

To Jorchen moc často neslychal.

„Hele, Šasto. Nic od tebe nechci, aby bylo jasné. Sip je tvůj a tady máš nějaký peníze. Jestli chceš, můžeš tady pár dní zůstat. Spát můžeš tady. Já si lehnu na zem. Jenom bych možná chtěl abys se mnou šla navečer do lokálu a tam nám fukla všechno. Prostě všechno. Odkud jsi a tak. My jsme získali asi nějaký věci... koupili jsme je, řádně jsme je koupili... ne že bysme je ukradli... prostě jako rozumíš? Koupili jsme je“.

„Dívka kývla.“

„No, prostě bysme se jenom na ty věci zeptali. A taky máme nějaký písemnosti. Tak kdybys nám jako zodpověděla nějaký otázky, jo?“

„Jo, jste hodnej“.

Spousta informací

Navečer Jorchen dovedl Šastu do lokálu a objednal jí i sobě jídlo. Ještě před tím však svolal k Hrochovi další poradu. Lipi, Grendell, Thogey a Sovák sdíleli stejně jako Jorchen ubytovací komory přímo v hostinci, a tak je nikdo ani shánět nemusel. V lokále seděli navečer skoro pořád. A dorazili i ostatní.

„Pivo a kořalku, panímámo“, zahlaholil ode dveří Zoltar. „Ale, ale... kohopak to tam máš, Jorchene? Dobrý. Pěkný kozy. To je dost, že sis taky někoho našel. Nebo je to jenom nějaká rychlovka? Představíš mě?“

„Ty seš fakt hovado, Zoltare! Pracký pryč! Běž si na brambory, jestli potřebuješ ukojit pudy!“

„Á, panáček je nákej pintlich. Sem se

„Já si to hned myslel“, zabručel Jorchen spíše pro sebe.

„A v neposlední řadě teď doba přeje novým objevům. Tak někdo další?“

„Já bych se chtěl zeptat, jestli si budeme moct na tu loď naložit vlastní náklad. Mám na mysli jako zboží, který bychom pak mohli prodat. Kvůli výdělku“, zcela prakticky se zeptal hobit Lipi.

„Dobrá otázka. Samozřejmě ano. Podrobnosti si domluvte s kapitánem Bolenem. Mám na mysli především váhu a objem. Co vám dovoli naložit si samozřejmě můžete prodat a zisk je váš. To je součástí naší dohody“.

„Kolik bude na lodi chlastu?“, vypálil najednou otázku trpaslík Bolbuch.

„Dobrá otázka. Zeptejte se na lodi. Jak jsem řekl, loď bude plně vybavena.“

„Bude na to severu zima? Jestli si jako mám vzít teple kabát?“, zaskočil Sirna zcela vážně miněným dotazem barbar Rhak Thogey.

„Zajímavá otázka. Vemte si dva teplé kabáty a taky dlouhé spodky. Nu pánové vidím, že jste samý žert. A to je vlastně dobře. Takže harmonogram pro následující dny bych viděl asi takhle. Zítra se sejdeme po poledni tady, pak zajedeme do přístavu, kde vás představím kapitánovi a s ním již budete vše domlouvat. Vaše umístění do kajut, případný náklad a tak dále a tak dále. Kapitánem jsem byl informován, že naložení zásob a výstroje, včetně provedení všech změn na lodi, pro pobyt na severu, si vyžádá ještě asi týden. Do té doby by jste měli mít vše nutné sbaleno a hlásit se na palubě. Pokud budete něco potřebovat náš sklad je vám k dispozici. Mám samozřejmě na mysli základní věci. Čarodějně hole nevedeme. Na to nakládání zásob si dohlédnu osobně, alespoň namátkou. Někteří dodavatelé mají sklony k podvádění. Pánové, zatím mě těšilo!“

„Uf... tak zase na moře. Já nevím, že to mám pořád zapotřebí“, posteskl si Bolbuch, když vstával z křesla.

„Pane trpaslík, na moment“.

„Bolbuch, pane“.

„To je pro vás. Oceňuji vašeho mladého ducha. Všechna čest!“ podal Sirn Bolbuchovi láhev z tlustého skla, „Nevybryndejte to, byla by toho škoda“.

„Děkuju, děkuji. To sem nečekal. To bude nějaká fajnová kořalička“.

Volba vůdce aneb jak to Zemikosovi všechno málem protéklo mezi prsty

„Tak a teď zajedeme zpátky do Liscannoru a zvolíme si vůdce, kterej už to bude všechno koordinovat“, promnul si krátké prsty

Dwany Růžička.

„Jo, to bude nejlepší, od teď už to půjde všechno jako vždycky. A jak se vlastně takovej vůdce volí?“, otázal se barbar Grendell.

Tato otázka se ukázala být jako zásadní, neboť kromě družinových veteránů, kterými byli Bolbuch a Zoltar Zemikosa, vlastně nikdy nikdo žádného vůdce nevolil. Většina ostatních sice již zažila dlouhou a drsnou kardamskou výpravu, ale k družině se ve valné míře přidala až v jejím průběhu. Volbu si pamatoval Jorchen Kierke, který sice přišel ještě na samém počátku výpravy do Kardamu, ale byl tehdy shledán natolik nedůvěryhodný, že mu bylo zatrhnuo volit. A Rhak Thogey se v Liscannoru dokonce ocitl až po skončení této výpravy. Takže byl ostatními považován za úplného mlíčníka.

„Já vám to vysvětlím až dorazíme do Liscannoru“, houkl Zoltar Zemikosa nervózně a Bolbuch se vševědoucně usmál.

„Hele, chlapi. Já si ještě musím něco zařídit ve městě. Mám tady teď ten barák po to Bulwarrovi, tak volkou toho mám ještě nějakou vobihačku“, oznámil všem hobit Lipi.

„Ale doraž včas. Určitě. Budeme volit toho vůdce!“, důrazně mu připomněl Zoltar.

„Neboj, dorazím někdy k večeri. Tak zatím“.

Lipi Hopkal k večeri nedorazil. V Nurnu chvíli pobyl v rybářské čtvrti, kde přemýšlel, jestli se mu vůbec vyplatí vrážet peníze do opravy nuzného domku, udělal si inventuru nábytku a pak šel popít se svými novými sousedy, vesměs rybáři, do nedalekého pajzlu U kotvy. Kapku to s alkoholem přehnal a když padla tma, tak se mu rozhodně nechtělo vylézt do Liscannoru. A proč taky? Když měl své obydlí a postel přímo v přístavu.

Pamilla roznesla okolo sedmé večerní všem strážníkům, kteří bydleli U hrocha a platili si za jídlo, teplou večeri. Zoltar Zemikosa, který v hostinci nebydlel, protože měl své vlastní ubohé stavení ve stínu Moskytovic 'hradu', zde však už byl také. Byl celý nesvá a ani nereagoval na Pamillino vyzývavé chování. Nechal si donést pouze pivo a ani 'své děvče' nepopolácal po zadku. Pamilla se po chvíli marného podbízění stáhla a nechala veškerou obsluhu na své matce. Což byla pro štamgasty rozhodně špatná zpráva.

Nakonec dorazili všichni, kteří Sirnovi slíbili účast na výpravě. Tedy kromě Lipiho. Nejvíce se na volbu těšil bezelstný barbar Grendell a dával to najevo všetečnými otázkami, které však alespoň měly hlavu a patu. Což se rozhodně nedalo říci o pitomých dotazech Rhaka Thogeye.

„Hele Dwany, mám si vzít těžkou nebo

„To je jedno, třeba je tam snáší nějaká slepice. To není důležitý. Prostě tam jsou!“.

„A Šasto? Co tam ještě žije za zvířata?“,

zeptal se Worrel Sovák.

„Medvědi, taky vlci, sobi, tuleni, mroži a spousta ptáků tam v létě taky lítá“.

„A ty ulidíš, ty žijou někde ve skalách?“.

„Říkej klidně hobiti, mistře Sováku“.

„My jim říkám gulidi. Lidí sněhu. Nevím, občas přicházeli ze Země mrtvých...“.

„Země mrtvých, to je zase co? To sou jako nemrtví... nemrcouchové? To mě zajímá. O tom já něco vím“, zajímal se Worrel.

„Do Země mrtvých odcházejí duše všech zemřelých. Je tam sníh a mráz. Víc nevím. V horách ale žijí trollové...“.

„No, začíná se nám to nějak množit. Gulidi, trollové. Vlky a medvědy nepočítám“, uchechtl se Dwany Růžička.

„Jo, jako jo. Je to sice zajímavý, ale co my s tím? Zoltar si to představuje zase nějak jednoduše“, přidal se Bolbuch.

„Přesně, přece se nepovlečem někam na základě takhle pochybných informací. Já myslím, že nám tady Šasta už řekla všechno a víc s tím neuděláme. Zoltar má zase ty své divoký představy. To má z toho, jak vobcuje se sférami“.

„Hele, Jorchene! Víš ty co? Sed' tady dál na prdeli a myslí si co chceš. Ale já jdu zejtra do Nurnu a pokusím se o tom Tarnoru něco zjistit. Říkala něco vo zemi předků? Říkala. Prostě zajdu na univerzitu nebo do knihovny a budu se ptát. Protože já se ptát dovedu a nejsem líný. Když teda jde vo peníze. A na peníze já mám chuť!“.

Zoltar Zemikosa jede do Nurnu

Hned ráno se Zoltar vydal na koni do města Nurn, hlavního města království Gwendarron. K severní bráně dorazil ještě dopoledne. Koně nechal za mírný poplatek ve veřejných stájích a šel šel již pěšky. Toho rána se slušně oblékl a oholil. Mířil na Nurnskou univerzitu. Měl u sebe několik načmáraných poznámek a od Jorchena si vzal i Příběhy z Tarnoru. Zoltar byl pro případné získání nějakých informací dobrý kandidát. Uměl jednat s lidmi a snadno navazoval kontakty. Po cestě si koupil ještě horký masový koláč na posilněnou a k univerzitní knihovně dorazil před obědem. Za pomoci několika drobných mincí se rychle doptal a zanedlouho již seděl v knihovně.

„...takže tohle všechno vím. Jak říkám není toho moc, ale něco přece. Prostě by mě zajímalo, kde je Tarnor, a zkrátka a dobře, vše co o tom víte?“.

„Vskutku toho není mnoho, pane Zoltare, ale pokud se ví kde hledat, lze se i s tak málo

informacemi dobrat zdárného výsledku“, odvětil mu vlídně postarší muž, který se představil jako Pulich Hvar.

„Takže, pane Odvar. Můžu se stavit za hodinu nebo za dvě?“.

„Hvar. Pulich Hvar. Tak rychle to zase nepůjde. Náš archiv je nesmírně bohatý, i když musím říct, že jej máme pečlivě a přehledně vedený. A samozřejmě ještě spousta dokumentů, písmostí a knih stále čeká na rozřídění a zařazení na správné místo. Třeba podle abecedy nebo podle data. A přibývají stále nové a nové. Je to takřikajíc nikdy nekončící práce...“.

„Jak rychle?“.

„Nu myslím si, že týden... minimálně...“.

„Tejden!? To je strašně dlouhá doba.

Neslo by to nějak urychlit? Znáte to. Vyčlenit víc lidí na to hledání“.

„Lidi máme dost, jsou dobré časy a královská pokladnice je štedřejší nežli dříve, ale i tak. Náš archiv je nesmírně rozsáhlý a...“.

„Já bych samozřejmě byl ochoten pak dát nějaký řekněme... mecenášský dar. Sám jsem studoval a vlastně stále studuji na nedalekém Laboratoriu. Jsem takřikajíc vzdělanec, ale to víte čas... čas je drahý“.

„Ano, ano. Já vás chápu, ale je to mravenčí práce. Jistě jako student váženého Laboratoria s tím máte zkušenosti. Mnohdy se stává, že musíme spolupracovat i s jinými knihovnami. Právě třeba s Laboratoriem, spousta materiálů je i v Královské knihovně, svoji knihovnu má vlastně každá katedra. To pak znamená spoustu přebíhání sem a tam, porovnávání, někdy je nutné povolát i překladatele. To ovšem pak znamená mnohem delší dobu a takového odborníka je nutné zaplatit. Já vám prostě nemohu nic slíbit. Ale hned teď na to vyčlením spolehlivého asistenta, když jste projevil takovou laskavost a byl byste ochoten poskytnout mecenášský dar“.

„Byl. Nejsem žádné chudák a dovedu ocenit dobře odvedenou práci. Tak já se stavím zítra někdy touhle dobou“.

Mecenáš Zemikosa opustil knihovnu a přemýšlel co s načatým dnem. Vracet se do Liscannoru se mu už mnoho nechťelo a tak si to vesele zamířil přímo do Červené sedmy. Trochu se pobavit a rozptýlit. Byl zde přijat jak se na stálého zákazníka sluší a patří.

„Nu, šlo to lépe, než jsem předpokládal. Skutečně jsme něco našli. To víte. Když máte dobrý systém, hledá se lépe“, spustil druhý den Pulich Hvar a před Zemikosu položil několik dokumentů.

„Povídějte“, usadil se Zoltar pohodlně v křesle.

„Tak předně zde máme podrobnou a

nepočítám, ten jak teď dělá do těch fortifikací v armádním štábu, tak je důležitější a jenom se honí za frčkama. Griffin se voď rodiny nehne a Blathel je prej dlouhodobě nemocnej. I tak je nás dost. Takže za dva dny ráno tady. Vyrazíme brzo, ať tam jsme včas“.

Po setmění se u domu trpaslíka Bolbucha zjevila vysoká postava. Rozhlédla se po okolí, a pak zaklepala na masivní dubové dveře.

„Á Zoltar. Co je? Není už nějak pozdě?“.

„Zdar parde, potřeboval bych s tebou mluvit“.

„Tak pod' dál“, uvedl Bolbuch Zoltara do parádního pokoje a usadil ho do křesla.

„Kofalku?“.

„Nalej. Radši bych teda víno, ale to tady stejně asi nemáš“.

„Ne“.

„A co? Jak se cejtíš? Přeci jenom v tvym věku, to už asi vržkou klouby a padaj zuby...“.

„Přišel ses mě ptát na zdraví?“.

„Jo, jasně. Poptat se na zdravíčko, to je mezi sousedama slušnost...“, odmlčel se theurg.

„Tak to vybal, Zoltare. Na zdraví ses mě zeptat nepřišel. Jak dlouho se už známe?“.

„Mám problém. Je asi jasný, že nás jako čeká další výprava...“.

„No...?“.

„Potřebuju bejt vůdce...“.

„Aha. No a co nabízíš? Předpokládám, že ti jde o můj hlas“, zašklebil se zkušený trpaslík, loknul si rumu a pobaveně se na potíciho se Zoltara podíval.

„No jasně. Jasně, že mi jde vo tohle. Seš chytřej, kámo...“.

„Nepodlezej, všechno má svojí cenu. Řekni, co za můj hlas dáš“.

„Peníze...?“.

„Těch mám dost...“.

„Spojencství...?“.

„To už mám. Nebo snad chceš, abych se před ostatními zmiňoval, proč za mnou ležeš na noc?“.

„Seš tvrdej vyjednávač. Trpaslíci bejvaj dobrý vyjednávači. To si cením...“.

„Zoltare!“.

„Lektvary...?“.

„To zní už zajímavě. Jaký a kolik?“.

A pak Zoltara něco napadlo.

„Jak jsem se tě ptal na to zdraví, tak si myslím, že bych něco měl. Něco trvalého...“.

„Pokračuj“.

„Mohl bych zařídít, abys omládl. Teda já ne, ale démon, kterému bych to poručil...“.

„Démon mládí? To znám. Vonehdy sem něco takového vyhandloval s Gerllodem. Dobrý, ale nebylo to nic moc“.

„Já umím povolát daleko mocnějšího démona, než nějaký Gerllod, kterej to stejně akorát někde koupil v dražbě. Prostě vykšeftoval. To já tyhle demony umím povolát a poručit jim. Vládnou touhle mocí. Vobcuju s nima...“.

„Ušetři mě pikantních podrobností, prosím tě...“.

„To se tak říká. V tom našem žargonu... prostě odborný hantýrce“.

„Tak platí. Máš to u sebe?“.

„Má to háček. Já teď nemám prostředky na to takovýho démona povolát“.

„A kdy je budeš mít?“.

„Hele... brzo. Prostě to u mě máš. Čestná dohoda“.

„Platí. Máš můj hlas“.

„Tak dobrou. Ještě si musím něco voběhnout“.

„Dobrou“.

Lipího Hopkala si Zoltar vytipoval jako dalšího. Když ho před půlnocí vytáhl z jeho pronajaté postele v hostinci U hrocha, Lipí už spal.

„Co mě budíš? Zrovna jsem měl takovej pěkný sen. Uklidňující. Nic o skřetech v Kardamu...“.

„Musím s tebou mluvit. Je to důležitý. A tajný. Radši přes sebe přehodíme peřinu. Tady v hostinci sou tenký přičky, všechno se tu nese...“.

„Ses posral? Myslíš si, že sem jako úchyl? Snad nevěříš těm Jorchenovejím kecům o tom, že sem skřetí přílozník. Já tam byl ve otroctví a tohle teda po mě nechťeli!“.

„Ale prd! Co si to vo mě myslíš? Potřebuju si s tebou akorát promluvit diskrétně“.

„Tak mluv“.

„Asi začne další výprava. Jako teď. A víc co se děje před každou výpravou?“.

„Kupuje se železná zásoba a flikouje se boty“.

„No, to taky. Ale taky se děje něco jako v té oblasti jaksi duševní... ne materiální. Jak bych to řekl. Souvisí to s myšlenkami... plánováním. Kdo to jako povede, kruci!“.

„Myslíš volba vůdce? Něco jsem o tom slyšel. Ale já ještě vůdce nevolil“.

„Jasně, že ne. Ale teď budeš. Už seš plnohodnotnej a důležitý člen Nurnský družiny. Se všema právy. Už si mysl na to koho budeš volit“.

„Ještě ne“, takticky vyčkával hobit.

„A co kdybys volil mě? Samozřejmě, že bys určitě nebyl škodnej...“.

„Tebe?! No, to mě vůbec nenapadlo“, zvyšoval Lipí svojí cenu.

„Hele, nebudem chodit okolo horký kaše! Dej mi hlas a tyhle lektvary sou tvoje“, vytáhl

„Přišli?“.
„Jo“.
„Že bude nutný vyčistit rybník, je po zimě dost zasranej...“.

„Vrátit se je pěkný, Jorchene. Ale to jsem nemyslel. Myslím jsem ty věci, který nám řekla ta holka z přístavu. Ta Šasta, že jo? Ostatně, nikde ji tady nevidím...“.

„Vrátil jsem jí psa, dal nějaký peníze a ona šla. Co by taky dělala jinýho?“.

„Škoda, taková pěkná panenka. Sice slepá, ale komu by to vadilo“, zašklebil se Zoltar. „Takže nic. To jsem si mohl myslet. Ještě že máte Zoltara Zemikosu. Já mám totiž spoustu novinek“.

Celý večer pak Zoltar ostatním vykládal, na co přišel. Tu něco nafoukl, tu něco přimyslel, ale je nutno říci, že některé druhy jeho barvitý výklad zaujal.

„Tak a za dva dny jedu za tím Sirnem a doufám, že si plácnem“.

„Plácneš? A na co?“., podivil se trpaslík Bolbuch.

„Jedeme si pro granáty. Připrav si pytle“.
„My si jedeme pro granáty? To mi chceš říct, že víš kam? Ještě jsi s tím pirátem Sirnem ani nemluvil a už si balíš tlumok?“., podivil se Jorchene Kierke.

„Jakej pirát?“.
„Moře, lodě, kapitán, bohatě a má všude ten svůj špinavý vliv. Prostě pirát Sirn!“.

„Aha? Nejseš tak trochu paranoidní? Jo, já zapomenul. Ty seš ten chudej kluk z trindindolský hranice, kterej všechny svoje rozumy vyčetl z elfí čítanky. Jenomže tohle tady je velké svět a ne nějaký elfí lágr. Tohle je svět, kterej čeká na vodvážný chlapy, co mu uměj vyrvat jeho bohatství!“.

„Seš dost drzej, pitomče! Nevíš, vo čem kdákáš!“.

„To je jedno. Já prostě jedu domluvit podmínky a vy ostatní si chystejte výstroj a výzbroj“.

Zoltar Zemikosa vyjednává

Zoltar byl v Nurnu včas a v dobré náladě. Cítil se velmi důležitě a byl rád, že na jednání jde sám. Více než na rozum se spíše spoléhal na svůj pověstný instinkt. Zoltar nikdy nebyl nějaký plánovač, vždy mu unikala spousta detailů. V kritických situacích se někdy dlouho rozmýšlel. Někdy i důležitá rozhodnutí rád nechával na jiných, ale když byl přesvědčený o své pravdě, dokázal být neústupný. Dovedl zprudka vybuchnout, ale vztek mu nikdy dlouho nevydržel. Při jednáních dokázal být přátelský a dovedl se někdy až dětinsky nadchnout pro první věc. Zoltar Zemikosa miloval

peníze a ženy.

„Tak pojďte, pane Zemikosa. Pan Sirn vás očekává. Bude přítomen dokonce i pan Faltys Dastych, vysoký představitel univerzity. Ještě se podařilo k vaší záležitosti objevit několik dokumentů a aniž bych chtěl něco zakřiknout, mám pocit, že vše je na dobré cestě“, s těmito slovy uvedl Zoltara Zemikosu knihovník Hvar do budovy Zeměpisné společnosti. „Já bude také přítomen jednání“.

„To je dobře a vezte, že pokud budu úspěšný, tak se budu i nadále chovat jako mecenáš“, poněkud nafoukl svůj první dar Zoltar.

„Až po vás“.

Pulich Hvar zavedl nurnského theurga do velké pracovny. Byla impozantní. Stěny byly zdobeny nejrůznějšími loveckými trofejemi, zbraněmi, štíty, koberci a obrazy. Na zemi byly položeny parkety ze vzácných dřev, v krbu plápolal oheň a drahocný nábytek rovněž vypoovídalo o vkusu i movitosti zde pracující osoby. Od velkého stolu právě vstával mohutný muž. Byl oblečený do bohatého měšťánského oděvu. Pro své pohodlí měl sundaný kabátec a Zoltara tak přivítal poněkud neformálně. Mohlo mu být něco k padesátí.

„Bořivoj Sirn, zastupuji zájmy Zeměpisné společnosti. Byl jsem informován o vašem pátrání. Víno?“.

„Rád, jmenuji se Zoltar Zemikosa, theurg a cestovatel“.

„Ještě mi dovolte představit zde pana Dastycha. Faltys Dastycha. Z univerzity. Společnost a univerzita spolu úzce spolupracují“, ukázal Sirn na prostě oblečeného elfa, který vedle Sirna vypadal ještě drobnější, než ve skutečnosti byl, „Pana Hvara již znáte. Posadte se“.

Zoltar Zemikosa byl muž velmi vysokého vzrůstu, ale vedle obrovitého Sirna si připadal nějak menší. Oba měli na výšku ke dvěma sáhům, ale Sirn měl tělo zápasníka a medvědí stisk ruky. Zoltar se vůbec často nesetkával s někým, kdo měřil jako on. Nevadilo mu to, naopak měl pocit, že je konečně ve společnosti sobě rovných. Sirn mu podal pohár vína.

„Takže, přejdeme rovnou k věci. Tady pan Hvar mě informoval, že jste na nalezl jisté dokumenty o osadě Tarnor...“.

„Přesně“.

„Pak vás jistě bude zajímat, že ta osada nepochybně existuje, nebo spíše existovala“.

„To jsem věru rád. Cítil jsem to tak nějak v kostech“.

„Pak tedy vězte, že tady s přispěním pana Hvara jsme ještě našli tyhle staré záznamy, které říkají, že Tarnor se skutečně nalézal ještě několik set mil nad Hoburgem. Bohůžel nemáme přesnou mapu té oblasti, snad jenom tohle“, předložil Sirn

vybledlý plánek osady Tarnor datovaný do roku 905. „Myslím, že můžeme hovořit o poměrně velkém osídlení. Vidíte, chrám, maják, dvorec...“.

„Jo, a Juleho d'oura, vidím“.

„Nicméně, hlavně se nám podařilo zjistit následující. Za vlády krále Tagwarra se někdy okolo roku 800 se do této oblasti vydal jistý Haldar, který tam později založil právě Tarnor. Podle všeho bylo tehdy snažší proniknout tak daleko na sever...“.

„Předpokládám, že ten Tagwarr byl král Gwendarronu?“.

„Jistě, proto máme ty záznamy. Ale ptáte se dobře. To může mít v budoucnu svůj význam...“.

„Haldar byl taky Gwendarroňan“, vložil se do Sirnova výkladu do té doby mlčící Dastych.

„Ano, takže tam založil s pozhénáním našeho krále osadu. Podle všeho prosperující. Lodní spojení tehdy existovalo víceméně pravidelně. Vychází to v průměru tak jednou za dva roky, ale někdy byla frekvence i vyšší. V některých věcech byli osadníci soběstační, něco se vzhledem k tamnějším přírodním podmínkám muselo samozřejmě dovážet. Důležité ovšem je, že se v té oblasti nacházelo ohromné množství zvířet. A tak osadníci, kteří potřebovali především mouku, látky, železo, sklo, dřevo a další produkty civilizace, měli čím platit. Množství velice kvalitních kožesin, mroží kly, narvalí bodce, obrybí tuk a tak dále. To všechno je velice žádané. Vypravit tehdy loď do Tarnoru znamenalo takřka jistý zisk...“.

„A co granáty? Granáty do šperků?“.

„Ano. I o tom je tady zmínka. Pan Hvar se mi zmínil, že vás zajímá především tohle...“.

„No... né jenom tohle. Mě zajímá všechno, že jo...“.

„Nemusíte to zastírat, pane Zoltare. Je logické, že pokud něco plánujete, tak musíte počítat s odpovídajícím ziskem, aby se vám případná cesta vyplatila. Bez peněz to většinou nejde“.

„Jistě, jistě... já samozřejmě nezakrývám určité jako okolnosti a nuance...“, uchýlil se Zoltar rozpačitě k worrelismu. „A co bylo s tím Tarnorem dál?“.

„Můžeme se domnívat, že někdy po roce 900, to berte spíše orientačně, ale někdy v této době, se počet lodí, které se do Tarnoru vydaly, rapidně snižuje. Podle všeho došlo k tomu, že ta oblast začala být stále nedostupnější. Množství ledových ker bránilo cestě. A pokud je nám známo, tak v dnešní době se nad Hoburg už plout prakticky nedá. Možná tak v létě, ale ta plavba bude obnášet značná rizika. Rizika tak velická, že žádný obchodník nebude riskovat svoji loď. O poslední loď, která se z Tarnoru vrátila, je tu ten záznam z roku 923. Spojení tedy zaniklo a co se stalo s Tarnorem dnes již nikdo neví. Ovšem vaše vyprávění o tom starci Bulwarrovi a o té dívce a ty papíry, které jste získal, mnohé z toho

osvětluji. Myslím si, že budeme moci opět doplnit historii. Ale to vás asi tak docela nezajímá, že?“., podíval se Sirn na Zoltara, který si upřeně prohlížel špičky svých vysokých kožených bot.

„... a tak zajímá samozřejmě, ale hlavně mě zajímá zisk. To nezastírám. Ty granáty...“.

„Podívejte se, pane Zemikosa. Chci se vás zeptat. Vy máte prostředky na vybavení lodí, najmutí posádky a na všechny věci s tím spojené? Zastupujete někoho?“.

„Já nezastupuji nikoho... vlastně tedy ano! Nurnskou družinu! Spolek drsných a schopných lidí. Už jsme prošplapali pěkně kus světa“.

„Aha, to mi něco říká. Myslím si, že pan Molen Varžic se i někdy zmínil. To je ovšem skvělé. Tak to bych vám mohl učinit návrh“.

Zoltar chvíli přemítal, kdo je to ten Varžic a pak mu to došlo. No jistě, šéf Kosy neboli Kanceláře na ochranu státních aktivit. Pracovali pro něj v Kardamu. Tajná služba. A začal se cítit ještě líp a hlavně důležitěji. Ten Sirn má zřejmě opravdu dlouhé prsty.

„Inu, přednese svůj návrh“, pravil slavnostně.

„Takže po domluvě tady s panem Dastychem je naše Zeměpisná společnost a Nurnská univerzita ochotna poskytnout loď, posádku a nezbytné vybavení pro výpravu, která by zmapovala a objasnila osud tarnorského osídlení. Vy, veliteli Zemikoso, byste dodal své muže a velel všem operacím na pevnině“.

„No já... já... to já ještě nejsem velitel. To se musí... To musím ještě zařídit! Jo... jasně. Vono teda je to složitější, ale... Já myslím, že bysme se tady mohli všichni sejít. Jako vy a já se sve... svezima chlapama a doladili bychom podmínky, ne?“.

„Dobře, veliteli Zemikoso. Za dva dny tady. Já zatím zjistím, která naše loď by byla vhodná a zda je k dispozici. Pokud ovšem chceme tu expedici uskutečnit ještě letos, tak musíme dost spěchat kvůli tomu ledu v oblasti“.

„Jo... ještě musím mejm chlapům něco slíbit. To víte budou se ptát, co z toho budou mít. Je to důležitý... jako finanční motivace... jestli mi rozumíte?“.

„Ale jistě, takže budeme vycházet z následujícího. Po dobu výpravy hrazené výlohy pro všechny vaše muže a pak řekněme nějakých deset tisíc at' to dopadne, jak to dopadne...“.

„Deset tisíc?! To je strašně málo. Za to mý chlapi prdelema nehejnou!“., ujelo Zemikosovi a elf Faltys Dastych málem nadskočil v křesle. Sirn však zachoval klid a usmál se.

„Deset tisíc za tak nejistý podnik je až až. A hlavně nezapomeňte, že vše, co najdete v Tarnoru, je samozřejmě vaše. I ty granáty...“.